hé, homo?

Video interviews

Kilian

Linda

Joery

Ebru

Anderson

Hé, Homo! Vuile pot!

Elke week hoor je dit soort woorden in heel veel klaslokalen en op schoolpleinen. Maar.. kijk eens om je heen. Als je nu in je klas zit, of bij je team, hoeveel mensen zie je dan? Meer dan 15, 16? Dan is de kans levensgroot dat er een meid of jongen bij zit die iemand van het eigen geslacht leuk vindt en er verliefd op zou kunnen worden.

Stop je nu met lezen?

Dat is niet zo aardig. Want stel dat die iemand je beste vriend of vriendin is? Laat je die dan barsten? Of is het ook eens de moeite waard je te verplaatsen in de gedachtewereld van die ander die gay, lesbo, bi of transgender is...

Want denk je dat het leuk is? Constant met een geheim te moeten rondlopen omdat je bang bent dat je vrienden je laten vallen als een baksteen of nog erger?

In dit e-magazine maak je kennis met 35 van die meiden en jongens. Speel de video's af, lees eens de verhalen en beeld jezelf in hoe **JIJ** je zou voelen als je in hún schoenen zou staan. Misschien dat je er dan toch anders over na gaat denken. En, van begrip voor elkaar is de wereld nooit slechter geworden.

Veel leesplezier!

Sebastiaan. Nice to meet you. Wil je hem in het echt ontmoeten, dan reis je naar Heerlen, waar hij – 15 als ie is – open en vooral erg vrolijk uit de kast is. Hij heeft de ambitie om leraar aardrijkskunde te worden, maar daarover straks meer.

Sebastiaan: “Een aantal meiden stapte op me af en knuffelde me”

Sebastiaan is half Irakees, “maar mijn vader ken ik niet. Die verdween een paar dagen voor mijn geboorte.” Hij heeft er geen contact mee en beschouwt zijn stiefvader als z’n feitelijke pa. Hij heeft dan ook niet de behoefte hem op te zoeken, al vermoedt hij dat zijn natuurlijke vader nog in Nederland woont. “Ik ben ontzettend blij dat ik niet in Irak woon. Als je leest en ziet hoe daar met homo’s wordt omgegaan, dat is echt verschrikkelijk. Dan ben ik toch wel erg blij hier in Nederland te kunnen leven.”

Zeurpieten

Al op zijn 11e was Sebastiaan er uit dat hij voor jongens ging. “Vanaf basisschool groep 5 ging ik met meisjes om, maar ze konden me niet boeien. Vond het zeurpieten. Jongens daarentegen hadden steeds meer mijn aandacht. Maar die wetenschap maakte me niet vrolijker. Ik ging veel piekeren over mijn leven. Was voor alles en nog wat bevreesd en dacht dat er voor mij geen geluk zou zijn weggelegd. Ik werd steeds stiller en verloor stilaan mijn vrienden. Op het eind van de basisschool-periode had ik niemand meer over.”

”Toen ik – op weg naar 3 HAVO – in de brugklas kwam, besloot ik het roer radicaal om te gooien. Kort na mijn 14e verjaardag nam ik een vriendin in vertrouwen door het haar via een sms te zeggen en kort daarna volgde de rest in de klas. De reacties waren onverwacht. Een aantal meiden stapte op me af en knuffelde me. Ze vonden het geweldig. Nu heb ik met niemand op school nog problemen. Okay, er zijn een paar gasten die wel soms wat roepen en ik kreeg eens een boterham naar mijn hoofd geslingerd, maar dat was wel het ergste. Ik zou tegen iedereen willen zeggen: wees niet bang om uit de kast te komen. Van alle 100 dingen waar ik tegenop zag, kwam alleen die boterham uit. En je voelt je ontzettend bevrijd nadien!”

Cruciaal

Thuis leverde zijn coming out ook weinig problemen op. “Mijn stiefvader begon te lachen. Ik werd daar erg boos om, maar hij vertelde later dat ik zijn reactie totaal verkeerd had beoordeeld. Hij vindt het allemaal prima, net als m’n moeder.” Ze vinden het zó prima dat Sebastiaan alle ruimte heeft om zijn eigen weg te zoeken. “Voor mij was de homojongerenwebsite 18min.eu cruciaal. Als die niet zou bestaan, dan had ik vast en zeker nog in de kast gezeten. Nu kan ik er met andere jongens over praten en dat heeft me enorm geholpen. Ik mag ze ook gaan opzoeken van mijn ouders. Ik ben inmiddels in Alkmaar en Zwolle geweest. Tja, ik reisde op mijn 12e al in mijn eentje naar Zuid Afrika… Een vriendje heb ik aan die reizen nog niet overgehouden, maar wel goeie maatjes aan wie je echt iets hebt.”

Zit Sebastiaan nu nog in de klas, over een jaar of tien hoopt hij er vóór te staan. Zijn droom is leraar aardrijkskunde te worden. “Dat ligt me het best.” Hij hoopt dan op zijn toekomstige school te kunnen meewerken aan een beter klimaat voor holebijongeren, dan het Eijkhagencollege in Landgraaf waar hij nu op school zit. “ Ik kan wel goed praten met mijn mentrix als er iets aan de hand is, maar een poster van 18min ophangen, dat mocht niet. Als ik later eenmaal voor de klas sta, verberg ik niks. Dan hebben ze ook niets om achter je rug om over te kunnen roddelen en hopelijk kan ik de meiden en jongens van die tijd straks een steuntje in hun rug bieden bij hun coming out.”

Tessa: ‘Het pesten stopte gelijk toen TMF kwam’

Tessa is 18 en studeert sociaal pedagogisch werk in Hilversum. We ontmoeten haar op een zondag in COC Amsterdam, waar zij de Jong en Out meeting organiseert. Ze heeft een jongensachtige stijl en draagt bewust geen rokjes en jurkjes. Soms wordt ze zelfs als ‘meneer’ aangesproken. Dit vindt ze erg grappig.

Ze kwam er op haar veertiende achter dat ze lesbisch is. Ze hing wat rond met wat vrienden bij het station, toen er een aantal andere jongeren ook rondhingen. Eén van die jongeren was een erg leuk meisje dat zei dat ze lesbisch was en haar continue uitdaagde. Op een gegeven moment dreigde dit meisje zelfs om Tessa ‘op de bek te pakken’. De eerste reactie van Tessa was ‘Doe normaal’, maar ze sprak toch met dit meisje af en ze zoenden inderdaad. Met die eerste zoen was het voor Tessa direct duidelijk: vlinders in haar buik, gevoelens van verliefdheid. Zoenen met een vrouw was fantastisch.

Haar neef Dennis is homo en voelde blijkbaar aan dat Tessa lesbisch is. Hij steunde haar en moedigde haar aan om uit de kast te komen. Eerst nog een beetje voorzichtig vertelde Tessa haar moeder dat ze waarschijnlijk bi was. ‘Nee,’ zei haar moeder, ‘ je bent lesbisch.’ En dat was dat. Tessa’s vader vond het een stuk lastiger dat zijn dochter zo was en accepteerde het pas een half jaar later.

Zeurpieten

Tessa was in deze periode behoorlijk onzeker en zat op de mavo Baken en Stad in Almere. Ze had op school alleen haar beste vriendin verteld dat ze op meisjes viel. Die vond dat allemaal best, maar toen ze op een gegeven moment ruzie kregen, verklapte deze vriendin haar geheim aan iedereen. Wat volgde was een moeilijke periode waarin Tessa gepest en uitgescholden werd. Ze werd zelfs opgewacht na schooltijd en in elkaar geslagen. Haar zelfvertrouwen kreeg een behoorlijke dreun en ze kwam in het groepje terecht met, hoe ze het zelf noemt, ‘ de nobodies’. De nobodies waren de leerlingen die nergens bij hoorden, de meer alternatieve leerlingen op school. Daar leerde ze een andere Dennis kennen, Dennis Somers, die ook al een tijdje uit de kast was. Met hem heeft ze veel gepraat en is uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat ze zichzelf moest zijn en blijven. Deze Dennis heeft haar naar eigen zeggen ‘gered’. Als hij er niet was geweest, weet Tessa niet wat er met haar zou zijn gebeurd, zo klote voelde ze zich deze periode. Samen met hem nam Tessa het initiatief om een Gay-Straight Alliance op te richten. Dit had grote gevolgen voor haar positie op school.

De Coming Out Dag 2009 stond in het teken van jongeren en wat was mooier voor toenmalig minister Plasterk om eens een keer de oprichting van een GSA bij te wonen? Met de minister kwam de nationale pers mee. Het NOS journaal, het Jeugdjournaal, de Wereld draait door, RTL, SBS, TMF. Vooral het item op TMF had grote consequenties. Tessa was ineens het gezicht van de GSA op haar school en iedereen vond het ontzettend stoer dat ze door TMF werd geïnterviewd. Het pesten stopte onmiddellijk.

Het oprichten van de GSA had trouwens nogal wat voeten in de aarde. De school had niet echt in de gaten dat er bij hen gediscrimineerd werd. Er hing een sfeer op de school alsof homo’s en lesbo’s er zelf om zouden vragen om slecht behandeld te worden. Pas na lange gesprekken met het teammanagement en de directrice, kregen Dennis en Tessa pas het groene licht om een GSA te starten.

Huiverig

De verrassing was dat op de dag van de oprichting één van de docenten ook uit de kast kwam. Hij wist al langer dat hij homo was, maar was toch ook huiverig voor de reacties als hij het zou vertellen. Nu er een aantal leerlingen het initiatief namen om het onderwerp bespreekbaar te maken op school, kon hij natuurlijk niet achterblijven.

Tessa heeft op haar nieuwe school geen GSA opgericht. Het lijkt haar niet nodig. Ze kan daar zijn wie ze is. Maar ze vindt het wel belangrijk om voor andere homo’s en lesbo’s op te komen. Daarom is ze vrijwilliger geworden van de Jong en Out groep. De meetings zijn erg belangrijk om anderen te ontmoe-ten en natuurlijk is het ook gewoon gezellig. Tijdens het interview worden we dan ook meermalen gestoord door andere jongeren die door het pand jakkeren op zoek naar gezelligheid. Na haar opleiding als sociaal pedagoog wil Tessa verder studeren om psycholoog te worden.

Hij kijkt nerveus om zich heen in het koffiehuis waar we hebben afgesproken voor het interview. “Kunnen we helemaal achterin zitten?”, vraagt hij, “Ik voel me niet lekker hier zo bij het raam.”

Lars: “Er werd een mes op mijn keel gezet”

We gaan naar achteren, waar hij na een slok van zijn cola te hebben genomen, wat rustiger wordt. Op zijn verzoek noemen we hem Lars en hebben we in Breda afgesproken, omdat hij het in zijn eigen woonplaats te riskant vindt.
“Eigenlijk heb ik een kutleven tot nu toe”, begint hij zijn verhaal. “Mijn ouders liggen in scheiding en ik woon nu zolang bij mijn tante. Mijn hele leven heb ik nooit iets anders meegemaakt dan ruzie thuis. Als mijn vader uit de kroeg kwam was het feest en dook ik gelijk maar mijn kamer op. Nee, aan een comingout thuis heb ik nooit gedacht, ik denk dat mijn pa me in elkaar zou timmeren. Hij is nogal kortzichtig he.”

Vlinders

Lars is 16 en zit op een VMBO. “Laat de details maar weg. Ik wil niet dat er iets herkenbaars in voor zou komen, anders heb ik helemaal geen leven meer.”
Hij was veertien toen hij merkte dat hij een jongen op zijn voetbalclub wel erg leuk vond. Aarzelend doet hij zijn verhaal: “Ik ging altijd naast hem zitten met omkleden en kreeg vlinders in mijn buik als hij naar me keek en een praatje met me maakte. Maar hij kreeg verkering met een meisje dat altijd met ons meeging als we voetbalden en hij was totaal niet meer in me geïnteresseerd. Ik wist wel vanaf toen dat ik homo was. Ik heb er nog weinig mee gedaan. Soms zit ik op 18min.eu, maar ik vind het te eng om met iemand iets af te spreken.”

”Op mijn school kun je beter nergens mee te koop lopen. Er zitten van – hoe zal ik het zeggen – van die types op, die thuis te horen hebben gekregen dat ze homo’s het beste van een hoog gebouw kunnen gooien. Ik heb eens doodangsten uitgestaan. Op een dag werd er voorlichting gegeven en ook over homo’s werd er even wat verteld. Bijna de hele klas maakte kotsgeluiden en ik merkte te laat dat ik de enige was die aandachtig luisterde naar wat

er werd verteld. Toen de dag was afgelopen liep ik naar de stalling om mijn fiets op te halen, die tamelijk ver achterin stond. Opeens werd ik van achter beet gegrepen en stonden er twee van die gasten voor me. ‘Jij bent toch geen flikker he’, riepen ze. Een pakte er een mes en hield dat voor mijn keel. ‘Anders weten we wel raad met je’. Ik kreeg nog een stoot in mijn maag, maar gelukkig lieten ze me daarna gaan.”
”Waarom ik daarna niet naar mijn mentor ben gegaan? Denk je dat ik gek ben? Als die man die gasten daarover zou gaan aanspreken, weet ik wat me te wachten staat. Daar heb ik echt geen trek in. Ik speel wel toneel hier. Over een jaar ben ik er weg.”
Op de vraag waarom hij toch zijn verhaal wil doen, volgt een lange stilte. “Weet je, ik zou zo graag een vriendje willen hebben en mezelf kunnen zijn. Maar ik ben als de dood. Ik zou willen dat ze in mijn klas dat eens zouden snappen, dat we wat aardiger voor elkaar zouden zijn. Maar dat zit er niet in, met al die vooroordelen. Als ik straks klaar met school ben, zoek ik een baan en ga ver weg. Naar Amsterdam of zo, om hier nooit meer terug te keren.”

Terneuzen is niet de meest opwindende streek van Nederland, maar ook daar wonen homo-jongens en lesbo-meiden. Jurgen is een van hen. Hij is zo'n beetje half uit de kast en zoekt daarin verder zijn weg in z'n eigen tempo. En, Jurgen heeft zijn beste vrienden in een hoek die je niet zou verwachten: een death metal band!

Jurgen: op zijn gemak bij death metal-vrienden

Jurgen, nu 17, heeft er op school nooit mee te koop gelopen dat hij op jongens valt. Dat was al op het Zeldenrust in Terneuzen, en nu nog steeds op de Hogeschool Zeeland in Vlissingen.
In de 2e klas van de HAVO merkte hij voor het eerst dat er een jongen in zijn klas was die hij zó leuk vond, dat het kriebels in zijn buik losmaakte. "Ik heb daar verder niets mee kunnen doen, want ik dacht dat die jongen daar niet op zat te wachten. Het betekende wel dat ik steeds meer ging nadenken wie en wat ik nu eigenlijk was. Ja, uiteindelijk gaat het dan een zekere richting op. Maar het heeft wel een kleine twee jaar geduurd, eer ik mezelf kon aanvaarden zoals ik ben. Iets hield me tegen. De angst voor eenzaamheid. Ik heb nooit veel vrienden gehad en had niemand bij wie ik mijn verhaal kwijt kon. Ik dacht echt dat ik niemand meer zou overhouden als ik het zou vertellen."

Efteling

Dat duurde tot na zijn eindexamen. "In die tijd veranderden er dingen in mijn leven. Op wintersport had ik eindelijk iemand leren kennen met wie ik over mijn gevoelens kon praten en dat gaf me een stimulans. In het laatste HAVO-jaar heb ik het na het examen aan het groepje klasgenoten verteld waarmee ik optrok. Dat vond ik het veiligst: eerst mijn diploma en dan zien wat er gebeurt. Dat viel enorm mee. Tijdens een dagje uit naar de Efteling heb ik het verteld en niemand is me afgevallen. Nog altijd hebben we leuke contacten met elkaar en als ze een homograpje maken, kan ik er goed mee lachen."

Toch betekende het geen doorbraak op zijn volgende school. "In Vlissingen weet een goede vriendin het, en verder niemand. Ik ben toch nog bang voor negatieve reacties. Er zijn er een paar die de hele groep meetrekken en als die er negatief op zouden reageren, sta ik weer alleen. Daar heb ik geen zin in. Ik vind dat best jammer eigenlijk, het zou geen issue moeten zijn. Iedereen is anders dan een ander, kijk dan toch niet naar één klein dingetje."
Op geen van de scholen van Jurgen werd door leraren iets aan voorlichting gedaan. "Tja, behalve destijds in de brugklas, maar dat was veel te vroeg. Bijna niemand had door waar het eigenlijk over ging en ik was er zelf toen ook nog nauwelijks mee bezig."

Thuis wordt er over zijn geaardheid amper gesproken. Hij blokkeerde de eerste keer toen hij het wilde vertellen volledig. Bij een tweede poging lukte het wel. Zijn vader overviel hem met een stortvloed van vragen, maar nadien hebben ze het er thuis nauwelijks over. "Maar ik heb wel het gevoel dat ze me accepteren en dat het in orde is, ze verwachten heus niet dat ik alsnog met een vriendin kom aanzetten. Alleen mijn broertje van 14 weet nog van niks. Maar dat komt wel, die zal het wel eens merken."

Respect

Jurgen staat ondanks zijn aarzeling op school steviger in zijn schoenen dan een paar jaar geleden. Via een baantje als krantenbezorger leerde hij jongens kennen die nu een bandje vormen met stevige rock en death metal. "Daarmee ga ik graag op stap. Dat zijn allemaal heterojongens, maar die nemen je zoals je bent. Daar is over en weer respect voor elkaar en dat is zoals ik het graag zie in de wereld."

Aisja: Maakt het uit op wie je verliefd wordt?

We ontmoeten Aisja bij het station in Alkmaar. Omdat het zulk lekker weer is gaan we zitten op een grasveldje bij het Noordhollandsch kanaal. Hoewel Aisja meer gevoelens voor jongens heeft dan voor meisjes, ziet ze zichzelf absoluut als bi. Haar eerste zoen was met haar beste vriendin toen ze negen was en ze heeft ook een relatie achter de rug met een meisje. Jongens vindt ze dus ook leuk en dan vooral jongens die net een beetje ouder dan haar zijn. Zelf is ze 16.

Aisja's moeder komt oorspronkelijk uit Egypte. Haar vader was op vakantie bij de Rode Zee waar haar moeder in een hotel werkte. Ze werden verliefd, trouwden en gingen in Nederland wonen. Aisja heeft ook nog een zus. De ouders zijn inmiddels gescheiden. Aisja woont bij haar moeder, maar ziet haar vader nog regelmatig. Tijdens het jaarlijkse bezoek aan familie in Egypte heeft Aisja aan haar moeder verteld dat ze ook op meisjes valt. Haar moeder accepteerde dit onmiddellijk. Haar zus heeft er nog steeds problemen mee, kan het zich niet voorstellen en ziet het als een fase.

Kutschool

Toen ze na de basisschool een school moest kiezen, is Aisja naar de open dag geweest van het Clusius College in Alkmaar en vond het erg leuk daar. Maar nu ze al een aantal jaren op die school zit, vindt ze het toch wel minder. 'Misschien is elke middelbare school wel een kutschool,' mijmert Aisja, terwijl we naar de plezierboten kijken die voorbij varen. Omdat haar moeder in het begin nog weinig Nederlands sprak en de Europese School vlakbij hun huis was, heeft Aisja op de basisschool goed Engels geleerd. Zo had ze bijvoorbeeld toch wel verwacht dat ze op het VMBO op een hoger niveau Engels zou krijgen. Maar dit bleek niet het geval. Ook heeft ze het idee dat haar mentrix haar niet mag. De vrouw werkt in ieder geval op haar zenuwen.

In het begin was het ook wel moeilijk om geaccepteerd te worden op school. Aisja heeft altijd al een eigen stijl gehad wat kleding betreft en op elkaar afgestemde kleurencombinaties zeggen haar weinig. Daarnaast was ze in haar taal, de manier waarop ze praatte, ook een beetje een buitenbeentje: ze had een andere zinsopbouw en vaak een heel andere manier van spreken. Dan lig je er al snel uit. Nu wilde Aisja niet bij de populaire groep op school horen, dus dat kwam goed uit, maar ze werd wel gepest omdat ze anders was. Ze werd regelmatig omvergeduwd en er was een jongen die haar met opzet continue liet struikelen. Ook werd ze uitgescholden en er werd veel over haar geroddeld. Allemaal helemaal niet leuk. Maar ze liet zich niet kisten en besloot de pesters te negeren. Tegenwoordig heeft ze daar allemaal niet meer zo'n last van.

Als we haar vragen of er aandacht voor homoseksualiteit op haar school is, antwoordt ze ontkennend. Niet dat ze weet. 'Misschien dat het een onderwerp tijdens biologie was?' Onder de leerlingen is het wél een onderwerp. Op een gegeven moment zat ze wat te praten over homoseksualiteit tijdens Nederlandse les met vriendinnen. De les was echt heel erg saai. Aisja heeft toen verteld dat ze ook op meisjes viel. Dat werd eigenlijk wel cool gevonden. Ze heeft er geen behoefte aan om het de school rond te bazuinen, want wat moeten al die mensen met die informatie? Geroddeld wordt er toch wel.

Aisja vind het leuk om aanbidders of aanbidsters te hebben. Het is goed voor haar zelfvertrouwen. En uiteindelijk maakt het toch niet uit op wie je verliefd wordt? Aisja vindt dat je iedereen gelijk moet behandelen. Aisja doet op dit moment de koksopleiding, maar haar hart ligt bij het tekenen van manga. Ook gaat ze naar game evenementen om Cosplay te spelen. Dan kleed en gedraag je je als de real life versie van een mangapersonage. Tijdens die conventies heeft zich een vriendenclub gevormd waarin Aisja niet de enige bi is. Haar droom is mangatekenares te worden.

Eerde is inmiddels 19, maar vindt het geen probleem om even tijd te maken voor een interview over zijn coming out. Hij is een druk baasje en altijd onderweg. Letterlijk. Hij werkt voor een koeriersdienst en studeert in Groningen om trucker te worden. Eerde is Fries dus het interview is ook in het Fries gevoerd.

Eerde: ‘Nu begint het echte leven!’

Eerde woont nog bij zijn ouders in een woonboerderij in het midden van de weilanden ergens boven Drachten. Hij volgde eerst het AOC in Buitenpost, een agrarische opleiding. Daar werd hij veel gepest. Eerde omschrijft zichzelf als ‘best prikkelbaar met een kort lontje.’ Daar maken mensen gebruik van. Als in: dat het leuk is om iemand te pesten die onmiddellijk reageert. Eerde vond het vooral erg vervelend. Later verhuisde hij naar het Lauwers College, waar hij zorg en welzijn studeerde en nu dus de chauffeursopleiding in Groningen, een deeltijd opleiding waarin veel nadruk ligt op talen en regeltjes. Als vrachtwagenchauffeur is het voor de hand liggend dat Eerde door heel Europa gaat rijden. Dat leek hem erg leuk. Vooral de vrijheid en het eigen baas zijn. Maar inmiddels heeft hij ook wel gemerkt dat het best een eenzaam beroep kan zijn met veel stilstaan in files. Hij is aan het bedenken op welke manier hij meer met mensen zou kunnen gaan werken. Dat lijkt hem eigenlijk een stuk bevredigender.

Met zijn familie heeft Eerde een erg goeie band. Toen hij eindelijk op zijn 16de uit de kast kwam, reageerden zijn vader, moeder en zusje erg relaxed. Zijn ouders hebben het motto ‘als onze kinderen maar gelukkig zijn’ en dat vertrouwen is een kracht die heel erg helpt. Eigenlijk wisten ze het allemaal al, maar het kwam pas uit toen Eerde een afspraakje had gemaakt met een jongen in Zeist. Op een avond zat de familie ontspannen op de bank televisie te kijken en toen vertelde Eerde dat hij een afspraakje had gemaakt. Hij was erg opgelucht dat het hoge woord eruit was. Hij weet nog dat hij dacht: ‘Nu begint het echte leven!’ En inderdaad: het leven is een stuk lekkerder als je eerlijk naar jezelf en je omgeving bent.

Gerard Joling

Toch heeft Eerde nooit op school verteld dat hij op jongens valt. ‘Het bestond gewoon niet, dus waarom iedereen in verwarring brengen?’ Daarbij vond Eerde het sowieso moeilijk om voor zichzelf te accepteren dat hij zo was. Nu ziet hij wel dat iedereen het wel aan hem moest kunnen zien toen hij 14 was, maar hijzelf was toen in ontkenning. Hij wilde het gewoon niet van zichzelf weten. Daarbij lukte het hem niet om zichzelf met iemand als Gerard Joling te identificeren. Het beeld dat de media geeft van homo’s kan heel bepalend zijn. Zo kent Eerde nogal wat jongens in zijn omgeving die absoluut niet uit de kast willen komen, het vaak niet eens voor zichzelf willen weten. Deze jongens moeten dat natuurlijk zelf weten, het is hun leven. Eerde staat wel paraat als iemand zijn hulp kan gebruiken, maar hij weet ook dat die ander er zelf mee moet komen.

Het groeiproces waar hijzelf doorheen is gegaan vond Eerde erg waardevol. ‘Het zet je op scherp en je leert jezelf echt kennen.’ Door de tv-documentaire ‘Danny’s parade’ te zien, is Eerde gaan surfen op het internet. Eerst kwam hij op een homodatingsite terecht en leerde daar andere jongens kennen, waaronder dat afspraakje in Zeist. Later maakte hij ook een profiel aan op Jong&Out en ging regelmatig naar de meetings in Leeuwarden. ‘Het is echt een warm bad, een soort van thuiskomen. Ik voelde me heel erg ongedwongen en vrij.’ Inmiddels mag Eerde niet meer lid zijn van Jong&Out, omdat hij te oud is. Maar daar zijn andere dingen voor in de plaats gekomen als uitgaan in bars en disco’s. Eerde voelt zich erg okay met wie hij nu is en hoeft niet per se naar homodisco’s, ‘gewone’ bruine kroegen waar iedereen welkom is, zijn ook erg fijn.

Amanda: ‘Zelfverzekerdheid maakt dat je minder je gepest wordt’

Amanda heeft één grote passie: muziek maken. Als je op YouTube naar Amanda van Bergen zoekt, dan word je getrakteerd op een aantal zelfgeschreven nummers en covers. Ze speelt piano en gitaar en heeft een stem waar je U tegen zegt. Toch gaat ze, nu ze net haar eindexamen heeft gehaald op het Christelijk College Nassau Veluwe in Harderwijk, gezondheidswetenschappen studeren in Amsterdam. Daar kijkt ze ontzettend naar uit, want ze woonde al vanaf haar geboorte in Zeewolde, een charmant groot dorp in de Flevopolder.

Tijdens een cultuuruitje voor het vak CKV kwam Amanda er op haar 15de achter dat ze toch echt lesbisch moest zijn. Ze had gekozen om naar de theatervoorstelling te gaan van Sara Kroos, een cabaretière die niet moeilijk doet over haar biseksualiteit. Tijdens een sketch over het delen van een dochter met haar ex-vrouw, zei Sara Kroos iets waardoor het Amanda ineens wist dat ze niet op jongens viel. Wat de cabaretière exact had gezegd weet Amanda niet meer precies, maar het kwartje viel. In eerste instantie vertelde Amanda wat vriendinnen en haar ouders dat ze bi was. ‘Dan blijft het allemaal wat open’. Maar nadat ze in contact was gekomen met een té leuke meid uit Oegstgeest, was de geest uit de fles.

Switch

Haar ouders schrokken in het begin wel een beetje, maar nadat ze de vriendin leerden kennen, waren ze helemaal gerustgesteld. ‘Het klikte gewoon tussen mijn vriendin en mijn ouders.’ Achteraf zeiden Amanda’s ouders dat ze het wel aan hadden zien komen. Als kind was Amanda best jongensachtig, maar later maakte ze een switch naar heel erg meisje zijn. De eerste verwarring van haar ouders was dus begrijpelijk. Tegenwoordig heeft Amanda de balans tussen die twee uitersten gevonden. Helaas is de relatie met de vriendin uit Oegstgeest nu alweer een tijdje voorbij. De vriendin was gaan twijfelen. Het is natuurlijk ook nogal wat als je al op je 17de, met nog je hele leven voor je, meteen zoiets moois treft. Toch baalde Amanda behoorlijk, maar wie weet wie ze in de toekomst nog tegenkomt.

Op school werd Amanda nooit zo gepest. Ze zegt daarover dat ‘hoe zekerder je in je schoenen staat, hoe minder je gepest wordt’. Hoewel haar school een christelijke grondslag heeft, met elke ochtend een dagopening, is de school niet superstreng gelovig en is er ruimte voor homoseksualiteit in de lessen, maar ook in de gang. Een aantal jaren geleden had een meisje een profielwerkstuk gemaakt over homoseksualiteit in relatie met geloof en een regenboogvlag opgehangen boven het hoofdportaal. De regenboogvlag wordt internationaal gebruikt door homo’s, lesbo’s, bi’s en transgenders. Veel van Amanda’s leeftijdsgenoten wisten niet wat deze vrolijke vlag betekende en gingen er vanuit dat het iets met het komende zomerfeest van doen had, maar de aanwezigheid van die vlag gaf Amanda juist een goed en veilig gevoel. Dat ze gewoon mocht zijn wie ze was. Toen op een dag de vlag ineens weg was, is Amanda persoonlijk naar de rector gestapt en heeft uitgelegd hoeveel deze vlag voor haar en andere homojongeren betekende. De rector gaf direct toestemming om een nieuwe vlag te kopen en deze op een speciale plek in de school op te hangen. Amanda heeft toen twee docenten benaderd en samen hebben zij het regenboogvlag project uitgewerkt.

Nu hangt er permanent een regenboogvlag in het hoofdtrappenhuis van de school. Achter glas, zodat hij niet zomaar beklad of beschadigd kan worden en met een uitleg erbij van wat de vlag betekent, zodat iedereen op school nu kan weten waar de vlag voor staat. Ook hebben Amanda en de twee docenten ervoor gezorgd dat er een uitleg bijkwam over dat andere symbool, de roze driehoek. In haar eindexamenjaar werd er supernormaal gedaan over homoseksualiteit, ook omdat er nogal wat homo’s, lesbo’s en bi’s in dat jaar zaten. Die vlag in het trappenhuis spreekt de hoop uit dat ook nieuwe leerlingen in komende jaren homoseksualiteit normaal blijven vinden.

Amanda kan zich voorstellen dat ze zich ooit samen met een leuke vrouw gaat settelen en misschien kinderen wil, al brengt dat allemaal ingewikkelde overwegingen met zich mee als wie dan de zaaddonor zou moeten zijn. Vooralsnog wil Amanda zich richten op haar studie en haar passie. Wie weet lukt het haar om een mooie muzikale carrière op te bouwen. Ze heeft het talent.

Max komt uit Renkum (‘een dorp met veel ruig volk’). Zestien is ie en sinds een jaar is hij uit de kast. Nou ja, op de meeste plekken dan. Want op straat ligt het moeilijker voor hem en in de supermarkt waar hij werkt, kijkt hij verplicht mee naar de meiden.

Max: “Ik baalde dat mijn vriend’s foto op Hyves rondging”

"Ik ben nog tamelijk onzeker van mezelf", vindt Max. “Ik heb bewondering voor mijn vriend (van 19). Laatst liep hij in een winkelstraat met een echt herkenbaar homostel voor hem. Langs de weg stond zo’n groepje Marokkaanse jongeren, dat die twee mannen begon na te roepen. Mijn vriend sprong daar gelijk op af. ‘Waarom doen jullie dat nou? Jullie worden toch ook geaccepteerd in Nederland?’, zei hij. Zoiets vind ik heel moedig, ik zou het niet durven. Ik kan het ook nog niet opbrengen om hand-in-hand met hem op straat te lopen."

Barbiepoppen

Max volgt sinds kort in Ede een ROC-opleiding waarmee hij later in de zorg wil gaan. Op de Mavo, waar hij eerst op zat, deed hij niks met zijn geaardheid. “Eigenlijk wist ik het al een tijd van mezelf, als kind speelde ik liever met Barbie-poppen dan dat ik ging voetballen. Maar rond mijn 15e werd het me allemaal toch wel erg duidelijk."

"Mijn coming out thuis verliep niet zoals ik het graag had gewild. Ik ging soms op bezoek bij een leuke jongen die ik via via had leren kennen. Mijn moeder – m’n ouders zijn gescheiden en mijn vader zie ik niet meer – vertelde ik dan dat ik naar bij haar bekende vrienden was. Daar belde ze op een keer naar toe en kreeg te horen dat ik er helemaal niet was. Nou, je snapt dat ze niet blij was. We hebben toen een stevig gesprek gehad, natuurlijk met de nodige tranen erbij, maar daarna was het goed. Ze zei dat ze het altijd al had geweten. We praten er nu niet veel meer over, maar mijn homovrienden en twee lesbische vriendinnen zijn thuis welkom."

Op de Mavo van het Pantarijncollege in Wageningen hield Max de kastdeur dus dicht. “Het was er de plek niet voor. Aan voorlichting werd daar niet gedaan. Op een keer vroeg de mentor de klas of ze iets wilden weten over homoseksualiteit. ‘Neeeee’, brulde iedereen en daarbij bleef het. Jammer, maar je weet wel gelijk hoe je klas er over denkt. Toen ik thuis uit de kast was gekomen, was het inmiddels bijna examentijd en leek het me beter die laatste periode maar te doen of er niks aan de hand was. Ik zou me er me niet veilig hebben gevoeld als ik het zou hebben gezegd."

Sfeer

"Nu op het ROC zit ik in een klas met veel meisjes en twee jongens die ook gay zijn, een heel andere sfeer. Het is hier geen issue waar nog klassikaal over gesproken moet worden. Bij de start van het schooljaar zeiden een paar meiden dat ze een vriendje hadden. Ik zei dat ik die ook had en daarmee was de kous af. Gelukkig, de klas weet het en dat is prima, de rest gaat het niet aan. Wat ik wel vervelend vond was dat er toch één meid was die een foto van mn vriend had laten zien op Hyves vanaf haar mobiel, toen kwamen er gelijk veel vragen. Daar heb ik wel enorm van gebaald."

Raoul: voor de klas uit de kast

Het zal je maar gebeuren, je bent net geen 13 meer en je zegt al voor de volledige klas dat je op jongens valt. 'Huh?', zul je misschien denken. Maar het overkwam Raoul uit Hooglanderveen. En hij was natuurlijk net zo gespannen als jij nu, om te weten hoe daarop werd gereageerd.

"Ik fietste eens over straat en er kwam een hele groep meiden langs met daarin 1 of 2 jongens en die vielen me veel meer op. Dat gebeurde me steeds vaker. Ook op internet keek ik alleen maar naar jongens en ik dacht dat er toch iets met me aan de hand zou zijn. Vervolgens leerde ik een jongen kennen die me kriebels in de buik bezorgde en toen wist ik het zeker."
Raoul was net 13 toen hij zich bewust werd dat hij gay is. De onzekerheid sloeg vervolgens toe. Hij behaalde slechte cijfers, werd chagrijniger en had veel ruzies. Hij sloot zich meer en meer op in zijn kamer. Na een eindje besloot hij dan toch twee vriendinnen in vertrouwen te nemen en vanaf toen kwam alles in een stroomversnelling. "Een van hen had het toch aan haar vriend verteld en die was loslippig. Ik heb er toen met mijn mentor over gepraat en die heeft ze er op aangesproken dat het aan mij was om te bepalen óf en wanneer ik uit de kast wilde komen. Dat werkte gelukkig."
"Maar ik vond toch dat ik het eerst mijn ouders moest gaan vertellen, vond het beter dat ze het van mij hoorden dan via een ander. Dat viel niet mee. Al wonen we vlak bij de Veluwe, we zijn zelf niet gelovig, maar toch…Ik heb een half uur op de overloop boven staan te aarzelen voor ik de moed had mijn verhaal te doen. Ik merkte dat mijn moeder er erg van schrok, die reageerde echt zo van 'hoe weet je dat dan al op jouw leeftijd? Is het geen fase waar je in zit?'. We hebben er vervolgens lang over gesproken en daarna werd het beter. Ik was blij dat zij het aan mijn vader en de rest van de familie vertelde."

Afgesproken werk

Toen het thuis in orde was, vond Raoul dat hij ook op school er beter mee voor de dag kon komen. Dat werd een heel bijzondere ervaring voor de HAVO-scholier die toen op het Vathorst college in Amersfoort inmiddels in de 2e klas zat. Hij nam contact op met zijn mentrix en die besprak met hem een opmerkelijk plan. "We hebben een mentorles opgesteld over homoseksualiteit. Ze heeft een sheet gemaakt met allemaal informatie en die uitgedeeld in de klas. Er is een half uur over gesproken en toen zei ze: 'Wie wil er nog wat meer over vertellen?' Dat was afgesproken werk. Ik stond op en ging voor de klas staan. Ik deed mijn verhaal, hoe ik destijds op de basisschool voor homo werd uitgescholden, maar al in groep 8 een jongen leuk vond. Dat ik op middelbare school merkte dat er heel veel gescholden werd, waardoor ik steeds banger werd om mezelf te kunnen zijn. Maar dat ik het ze nu toch wilde vertellen."
Het was een spannend moment voor Raoul. Hoe zou er worden gereageerd? Tot zijn grote opluchting begon iedereen te klappen. "Ik had me op het ergste voorbereid, stond klaar om weg te lopen, de stad in. Maar in plaats daarvan toonden ze betrokkenheid en stelden ze goeie vragen. Het verbaasde me dat de jongens nog positiever waren dan de meisjes."

Gymlessen

Daarna nam Raoul wat gas terug om niet in een – voor zijn gevoel - vervelende situatie te belanden. "Met gymlessen zorg ik er voor dat ik me sneller omkleed en eerder weg ben dan de rest. Dat doe ik zodat zij echt niet het gevoel krijgen dat ik naar ze zou kijken. Maar verder gaat het een stuk beter met me, ook al word ik soms nog wel eens nageroepen op straat. Dat is dan maar zo, dat kan ik toch niet veranderen en ik trek me er nu weinig meer van aan. Alles is nu op zijn plaats gevallen, ik kreeg zelfs al via 18min.eu, waar ik als gastheer alle nieuwe leden verwelkom, mijn eerste vriendje."
Raoul, die later graag acteur wil worden, wil niet stil blijven zitten. "Onze school is best wel vooruitstrevend en ik wil, als het lukt, een gay-straight alliance opzetten. December 2010 had ik voor Paarse vrijdag een paarse trui aangedaan. Ik werd helemaal vrolijk toen ik merkte hoeveel anderen dat ook hadden gedaan. Dat geeft je toch wel een kick."

We noemen haar Sanne en laten haar wonen in Veldhoven. Dat is een beetje naast de waarheid, maar ook niet al te veel. Thuis is ze inmiddels uit de kast, alleen haar jongere broer is nog niet op de hoogte. Op haar HAVO weet, op haar hartsvriendin na, niemand iets. Echt gelukkig is Sanne daar niet mee. Maar zij durft niet zo snel. Dus gaat ze haar eigen weg in haar eigen tempo, met muizenstapjes tegelijk.

Sanne: Met muizenstapjes richting coming out

Op school voelt ze zich vooral geremd door buitenlandse kinderen. "Die kijken er meestal niet erg positief tegenaan en dan ben je ook nog eens een meisje. Er wordt verder amper aandacht aan besteed tijdens de lessen. In het biologieboek is homoseksualiteit maar een halve pagina, dat is niet goed. Daar mag toch

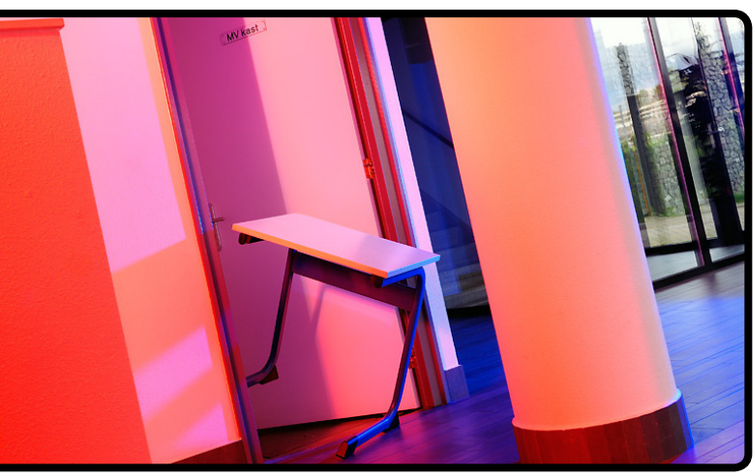

best meer aandacht aan besteed worden? Eens hebben twee mensen van het COC voorlichting gegeven. Vooral de jongens reageerden daar lacherig en spottend op. Ik had er niet echt veel aan. Op het moment zelf heeft het wel even zin, maar er zit geen vervolg op, iedereen valt toch weer terug op watie daarvóór dacht. Vanuit de school wordt er ook amper iets aan gedaan. Gay Straight Alliances zijn er niet, een jaar geleden werd er eens een poster opgehangen tijdens zo'n coming out dag. Maar daarbij bleef het helaas, er is ook geen leraar die zijn of haar nek wil uitsteken."

"Voorlopig blijf ik daarom op school liever in de kast. Zeker als ik hoor hoe er over wordt gedacht, denk ik niet dat ik snel geaccepteerd zal worden. Ik ben bang uitgelachen en gepest te worden. Dat heb ik op de basisschool al genoeg meegemaakt (ik was vroeger te dik) en dat hoeft voor mij niet nóg een keer. Het remt me wel in mijn omgang met mensen. Van nature ben ik blijer en vrolijker, maar dat kan nu niet. Heel misschien zeg ik het in het laatste jaar, als mensen toch wat volwassener gaan denken. Het zal met muizenstapjes gaan."

Sanne kwam er rond haar 12e achter dat ze op meisjes valt: "Op de basisschool had ik nog een vriendje. Op de trampoline bij hem thuis hebben we gezoend. Maar er zat geen gevoel bij. Een jaar later begon ik te merken dat ik toch meer naar andere meisjes keek. Van daaruit ging ik steeds meer aan mezelf twijfelen. Ik..? Lesbisch..? Ik heb er heel lang mee gezeten. Hoe vertel je zoiets aan je familie en je vrienden, je voelt je zo'n eenling."

"Nadat ik mezelf aanvaard had, heb ik achteraf gezien eigenlijk te lang gewacht om er iets mee te doen. Ik ben nu eenmaal niet iemand die snel zegt wat er aan de hand is en probeer liever de dingen zelf op te lossen. Ik heb me gevangen gevoeld in die tijd, was bezig een masker op te zetten en kon mezelf niet zijn. Altijd denken 'wil niet dat ze er achter komen en zo.'. Ik was bang uitgelachen te worden en dat mensen me zouden buitensluiten, dat je een 'potten'-stempel op je hoofd gedrukt zou krijgen. Je staat er zo ontzettend alleen voor in zo'n fase… Pas nadat ik het anderhalf jaar later tegen mijn moeder verteld heb, kwam ik er achter dat het toch beter gaat als je de steun hebt van familie en vrienden."

Paranormaal

Het eerste lichtpuntje voor Sanne kwam toen ze op 18min.eu iemand leerde kennen, die óók lesbisch was. Diens steun zette Sanne er toe om er over na te denken haar moeder in te lichten. Het beslissende duwtje in de rug gaf een onbekende vrouw die ze ontmoette op een beurs voor paranormaal geïnteresseerden. "Die keek me aan en zei, toen ze me apart had genomen, dat ik het die avond nog moest vertellen. Moeder was blij met mijn coming out: ze had het al lang zien aankomen."
Anders lag het met haar vader, die in Frankrijk een camping beheert. "Afgelopen zomer heb ik het 's avonds aan tafel gezegd, maar dat kostte moed. Vroeger, bij mijn oma, zat ik met autootjes van een neefje te spelen en zij vermoedde al dat ik niet hetero zou kunnen zijn. Mijn vader schreeuwde toen ontzet en zei dat hij mijn beide benen zou breken als dat waar zou zijn. Nou, dan snap je hoe ik me daar in Frankrijk voelde. Maar ik heb het hem toch verteld. Hij zei het wel te begrijpen, maar voor zijn gevoel aanvaardt hij het denk ik nog niet. Onlangs hebben we een flinke ruzie gehad en kreeg ik een sms terug: 'ik heb nog maar één kind, groetjes, je ex-vader'. Zulke dingen hebben een enorme impact op me. Daarom vertel ik het nu ook mijn broertje nog niet, er zijn hier zoveel spaninningen, waar hij op reageert. Ik denk dat het nu nog geen goed moment is het hem te zeggen, al is het niet goed om hem nog heel lang voor te liegen."

Sanne zou het geweldig vinden als er in haar buurstad Eindhoven een sportactiviteit zou komen voor lesbische meisjes en homojongens. "Er is zo'n club als Kouros. Ik heb daar al eens een berichtje aan gestuurd. Het zou te gek zijn om met jongeren een keer te kunnen zwemmen of zo. Dat zou leuk zijn voor sociale contacten."

Hij knijpt zijn billen bijeen als hij er aan denkt dat zijn vader erachter zou komen dat hij op jongens valt. “Je kunt hem best homofoob noemen, ik weet niet wat hij zou doen”, aldus Yilmaz, 16 jaar en wonend in Nijmegen.

Yilmaz en het meisje van de vleeswarenafdeling

Zijn moeder is Nederlands, zijn vader Turks. Hun huwelijk liep niet zoals verwacht en dat had een flinke impact op het leven van Yilmaz. Eerst een verhuizing met zijn moeder van Oss naar Nijmegen en ook in die stad moest hij inmiddels al twee keer van school wisselen.

"Van het VWO ben ik uiteindelijk nu op het VMBO beland", zegt hij. “Dat ligt natuurlijk ook deels aan mezelf. Ik heb een leuk bijbaantje in een supermarkt en ben ontzettend druk met een ICT-clubje waar we allerlei games proberen te ontwikkelen. Ook ben ik een eigen bedrijfje begonnen om mensen te helpen die pc-problemen hebben. Ik doe al die dingen liever dan huiswerk maken, en tja, dan zijn de gevolgen er ook naar", glimlacht hij.

Stiekem

"In groep 7 van de basisschool was er voor het eerst iets met een jongen. We speelden samen in een school-musical en een keer was ik na afloop bij hem blijven slapen. Er werd stiekem wat gedronken en vervolgens gebeurde er het een en ander. Ik vond dat geweldig en wilde meer, maar hij deed daarna alsof zijn neus bloedde. Wist het zich niet meer te herinneren."

"Door al die schoolwisselingen heb ik daarna niet meer de moed gehad om uit de kast te komen. Je bent als instromer toch al minder populair en kwetsbaarder. Steeds twijfelde ik of het wel verstandig was, omdat het niveau van de school alsmaar daalde. Ik proefde steeds meer intolerantie om me heen. Op mijn vorige school werd gewoon gezegd ‘We geven geen voorlichting over homoseksualiteit, want dit is VMBO.’ Ik stond perplex."

Yilmaz wil graag het vooroordeel wegnemen dat het alleen allochtone leerlingen zijn die het op school voorzien hebben op jongens die homo zouden kunnen zijn. “Er was eens een jongen die me heel voorzichtig te kennen gaf dat hij gay was en vrienden met me wilde zijn. Ik hield die boot een beetje af. Twee weken later lag hij in het ziekenhuis. In elkaar geslagen door Hollandse jongens die er niets van wilden weten."

De gesloten kastdeur remt hem niet af om uit zijn leven te halen wat er in zit. “Mijn jobs zijn leuk, de games-wereld vind ik geweldig. Ik hou me amper bezig met seksualiteit. Daar komt vast wel eens een goed moment voor toch? Ik ben pas 16."

Homofoob

Hij twijfelt nog steeds om het zijn moeder eens te zeggen. “Ja, die is niet gek, ze heeft veel door en geeft regelmatig hints. Zo van ‘als je eens een vriendje wil laten slapen, is dat okay he’. Zij zal het wel goed oppakken, denk ik. Mijn vader, dat is een ander verhaal. Ik denk niet dat die ooit iets te weten zal komen. Hij is tamelijk homofoob en zou erg ongelukkig zijn. Ik vrees zelfs dat hij erg kwaad zou kunnen worden en me iets aan zou kunnen doen. Dus…nee…. Snap je?"

Yilmaz is en blijft dus een twijfelaar. Sinds een tijdje is hij ook onzeker over de vraag of hij wel homo is, of misschien bi. “Ik werk al een paar weken op zondag op de vleeswarenafdeling met een leuk meisje samen. Eigenlijk klikt dat meer dan gewoon. Dan ga je toch eens nadenken of ik misschien óók op meisjes zou vallen. Ik wil dat eerst in mezelf onderzoeken, voordat ik waar dan ook uit de kast zou komen. Je kunt wel van bi doorschuiven naar gay, maar omgekeerd… dat is zo ongeloofwaardig. En ja, als ik ook met meisjes zou kunnen gaan, maakt dat de zaak een stuk makkelijker in de richting van mijn vader."

Het is de zaterdag voor de provinciale verkiezingen en Wesley is uit Winschoten naar Groningen gekomen om campagne te voeren voor de Partij voor de Dieren. Hij staat op nummer tien van de lijst. We ontmoeten hem in het restaurant van de V&D waar we hem ondervragen over zijn coming out.

Wesley: ‘Als een puzzel die je pas later durft te bekijken’

Die blijkt vreselijk gemakkelijk te zijn geweest. Wesley komt uit een erg progressief gezin, dus thuis werd het eerder verwelkomd dan als een probleem gezien. Hoewel Wesley er voor zichzelf eigenlijk niet voor uit durfde komen, omdat hij toch wel bang was voor de reacties van vrienden en vriendinnen. Toch trok hij tijdens de zomervakantie op zijn veertiende, drie jaar geleden, de stoute schoenen aan en vertelde het aan een vriendin via MSN. Die reageerde goed, maar een andere vriendin dacht dat hij een grapje maakte. Dat was wel vreemd, of in ieder geval lastig. Een maand later kwam ze zelf uit de kast als bi, dus dat maakte het dan ook wel weer logisch.

Wesley worstelde zelf die hele zomer wel veel met het onderwerp en zocht op internet naar anderen die er mee bezig waren. Zo leerde Wesley een jongen kennen die het op zijn school in Doetinchem ontzettend moeilijk had. Er werd over deze jongen op school geroddeld en hij werd buitengesloten, gepest en op straat bespuugd. Uiteindelijk heeft hij er zelf werk van gemaakt door er steeds weer melding van te doen bij zijn mentor. Wesley kon zich er moeilijk iets bij voorstellen. Bij hem op het Dollart College wordt pesten niet getolereerd , het is een extreem veilige school, in ieder geval op de vestiging waar hij nu eindexamen Atheneum doet. Als we vragen hoe dat zo zou kunnen, is Wesley zeer beslist. De vorige directeur was een autoritaire man die gewoon geen intolerantie duldde. En hoewel de man inmiddels al een paar jaar met pensioen is, waart zijn geest nog steeds door de school. Ook zijn een aantal docenten openlijk homo, en dat helpt. Van de leerlingen zijn op dit moment zo’n tien homo’s en één lesbo uit de kast. Wesley kan zich wel voorstellen dat het op de vestiging voor vmbo misschien iets lastiger is dan bij hem, waar iedereen toch vooral zo politiek correct mogelijk is.

Neonazi’s

Het moeilijkste van Wesley’s coming out was het accepteren van dat hijzelf homo is. Maar nadat hij merkte dat eigenlijk iedereen er heel relaxed mee omging, was het niet echt moeilijk meer. Hij omschrijft deze periode als een puzzel die je gelegd hebt, maar die je pas later durft te bekijken. Enigszins verbaasd merkt hij tussendoor op dat het misschien wel vreemd is voor een stadje als Winschoten, waar verder niet echt cultuur is, en die de hoogste concentratie neonazi’s van Nederland heeft, dat er zo gemakkelijk met het onderwerp wordt omgegaan. Dit verandert natuurlijk als je een buitenlandse komaf hebt, voegt hij daar eerlijk aan toe.

Cultuur is wel een ding voor Wesley. Hij was altijd al geïnteresseerd in muziek en naast klassiek, electro en rock houdt hij van diva’s als Dionne Warwick, Madonna en Cher. Waarschijnlijk iets in mijn genen, zegt hij daarover. Ook gaat hij graag naar musea, opera en concerten.

Als we hem vragen waarom hij de politiek in wil, reageert Wesley heel nuchter. Van jongs af aan was hij al begaan met het lot van de dieren. Eerst voor het Wereld Natuur Fonds en nu, jaren later, als actief lid van de Partij voor de Dieren. Dat is gewoon zo gegroeid. Voor zijn plek op de provinciale lijst was hij gevraagd en hij vindt het belangrijk dat er over megastallen en duurzaamheid nagedacht wordt. In zijn toekomst zou hij graag part time politicus worden en ook journalist. Buitenlands correspondent lijkt hem wel wat. Dat is dan natuurlijk weer moeilijk te combineren met de politiek, maar waar een wil is, is een weg. Inmiddels zijn we naar de stand van de Partij van de Dieren gelopen op de markt, waar een enorme opblaaskip een legertent bewaakt. Wesley gaat flyeren. De Partij van de Dieren zal de komende jaren met één zetel vertegenwoordigd zijn in het Groningse Provinciehuis.

Thalia: “Ik wist het eigenlijk al op mijn 10e”

Zelfbewust stapt ze het café binnen, waar we hebben afgesproken. Thalia uit Landgraaf is uit de kast en dat mag iedereen weten. In haar omgeving heeft ze zelfs een voorbeeldfunctie en daar is ze best trots op. En, het zat er al vroeg in: “Eigenlijk wist ik op mijn 10e al dat ik op meisjes val.”

Met haar 17 jaar is ze de junior op haar HBO-opleiding toegepaste psychologie, maar het echte verhaal speelt zich af op de HAVO in Landgraaf. “Als je er op terugkijkt, ben ik soms verbaasd hoe jong ik al wist dat ik op meisjes viel. Maar ik probeerde dat in die tijd weg te drukken. Dacht bij mezelf waarom ik nou weer anders moest zijn dan de anderen. In de 2e klas van de HAVO kwamen die gevoelens weer terug, maar eigenlijk was pas het 5e jaar beslissend voor me. Ik had tot dan gewoon de moed niet. Ik wilde geen buitenbeentje zijn en normaal worden gevonden zoals iedereen.”

”Ik heb in die tijd ook verkering met een jongen geprobeerd, maar had er gewoon geen goed gevoel bij en maakte het na twee maanden uit. Ik kreeg verder ook geen aandacht van andere jongens. Dat maakte me een beetje bang, was er voor bevreesd dat meisjes me dan helemaal niet zouden zien zitten ”

Genegeerd

”Het klimaat op school maakte het ook niet makkelijk voor me om over een coming out na te denken. Er was een jongen die als homo bekend was geworden en die werd overal uitgescholden. Ook was er een groep meisjes van wie werd gezegd dat ze lesbisch zouden zijn en die werden compleet genegeerd. Geen goed perspectief dus.”

”Maar ik was in 5HAVO actief geworden op een internetforum voor lesbische meisjes. Daarmee ben ik niet voorzichtig omgesprongen en toen is het op een gegeven moment op school uitgelekt. Het ging overal rond, maar ik gaf aanvankelijk niet toe. Toch ben ik vanaf die tijd een paar vriendinnen in vertrouwen gaan nemen. Een paar maanden later werd ik verliefd op een meisje die dat gelijk krabbelde op haar Hyves, zodat iedereen het wist. Ik besloot vervolgens maar helemaal open te zijn en heb het heel direct in de klas gezegd. Grappig was dat de leraar van wie we op dat moment les kregen, er gelijk op inhaakte en allerlei leuke vragen stelde. Ik heb gewoon alles verteld en vanaf toen was het gedaan. Ook geen last meer gehad van geroddel en zo. Ik heb gemerkt dat als je heel erg open bent, dat dit respect geeft. Daar is veel waardering voor.”

Op Thalia’s school werd verder niets gedaan aan holebi-voorlichting. “Ja, in het biologieboek stond een regel dat er meisjes waren die op meisjes vallen en idem voor jongens. Dat was het dan. Jammer, ik denk dat als er meer aan voorlichting was gedaan, ik er eerder mee voor de dag was gekomen en me een stuk veiliger op school had gevoeld. Ik kan me heel goed voorstellen dat jongeren slechte punten halen omdat ze er tegenaan lopen.”

Thalia heeft daar geen last van gehad. In tegendeel. Door haar krachtige coming out kreeg ze contact met andere meisjes. “Die vroegen me dan hoe en wat en ik heb ze kunnen helpen hun weg te vinden. Ik ben blij dat ik dat kon doen.”

Thuis vertelde ze het ook toen ze 16 was. “Ik had allerlei hints gegeven, zoals dvd’s met muziek van lesbische zangeressen laten slingeren, maar ze hadden echt niets door. Kennelijk meenden ze dat ik aan het experimenteren was. Op een dag was ik met mijn moeder aan het winkelen en ze zei dat er een jongen constant naar me zat te kijken. Toen we thuis kwamen heb ik het haar maar verteld. Ze zei dat ze had gedacht dat ik in een uitprobeerfase zat. Zij heeft het vervolgens aan mijn vader gezegd. Die bleek er minder problemen mee te hebben dan verwacht. ‘Prima meid’, zei hij. Mijn zusje, die een paar jonger is, had even tijd nodig. Ze wist zich een tijdje geen houding te geven, maar nu is alles goed in onze omgang.”

“Ik ben blij dat het thuis goed is gegaan. Mijn moeder is behoorlijk katholiek en gaat nog elke week naar de kerk. Maar ze vindt het belachelijk dat homo’s geen hostie in de kerk zouden kunnen krijgen. En gelijk heeft ze.”

Pim woont in Enkhuizen en wacht ons op bij het station. Het is prachtig weer en omdat Pim niet zo'n zin heeft om in een café te gaan zitten, wandelen we over de dijk en gaan uiteindelijk zitten bij de ingang van de jachthaven met uitzicht over het IJsselmeer.

Pim: 'Mijn moeder wilde een homozoon'

Pim is 16 en zit op het RSG Enkhuizen, waar hij de examenklas van vmbo TL doet. Volgend jaar wil hij doorstromen naar de havo om daarna proberen auditie te doen voor het Fontys Conservatorium in Tilburg, de beste musical opleiding van Nederland als je afgaat op het aantal musicalsterren die deze opleiding heeft afgeleverd.

Musical zit Pim in het bloed en hij vertelt enthousiast over zijn passie. Al sinds zijn negende is hij lid van De Cast, een dans en theaterschool in Enkhuizen. Hij vindt de mengeling van zang, dans en acteren ontzettend interessant en heeft er dan ook al een paar musicals opzitten. In principe doen ze één musical per jaar. Ze proberen dan een zo professioneel mogelijke voorstelling neer te zetten met licht, geluid, kostuums en natuurlijk superspannende audities. Dit jaar heeft Pim de rol van hoofdbutler in de musical Annie gekregen.

Hysterische nichten

Vanaf zijn dertiende vroeg Pim zich af of hij op jongens viel. Meiden interesseerden hem wel, maar niet zo erg als jongens. Hij merkte dat hij op tv altijd naar de mannen keek. Op zijn veertiende wist hij het zeker en vertelde het eerst aan zijn vriendenclubje. Die hadden het al zien aankomen, en gingen er erg relaxed mee om. Pim was en bleef gewoon een vriend. Homo of geen homo. Het maakte deze vrienden niet zoveel uit. Hij sprak wel met zijn vrienden af om het niet door te vertellen. Pim wist niet goed wat hij zou moeten doen als anderen hem zouden aanspreken op zijn homoseksualiteit. De beelden in de media van homo's zijn toch vooral een beetje hysterische nichten en om nu vergeleken te worden met Geer en Goor, daar had hij niet zoveel zin in. Het bleef dus een soort van geheim.
Op de basisschool werd Pim trouwens veel gepest, maar of dat te maken heeft met dat hij homo blijkt te zijn, dat weet hij niet zo goed. In het voortgezet onderwijs is de sfeer in ieder geval een stuk anders. Misschien omdat je gemakkelijker de mensen uitkiest met wie je om wilt gaan. Er wordt wel veel met het woord 'homo' gescholden. Iets waar Pim ook mee geconfronteerd werd toen hij eens met een sjaaltje om door de school liep. Dat was niet leuk.

Hij moet een beetje lachen als we vragen hoe zijn ouders hebben gereageerd op het nieuws. 'Mijn moeder zei altijd dat ze graag een homozoon wilde hebben,' vertelt Pim. Thuis was het dus absoluut geen probleem. In tegendeel juist. Pim weet trouwens zeker dat het ook geen probleem geweest zou zijn als hij hetero bleek te zijn.

Toen Pim zich dus afvroeg of hij homo was, is hij gaan zoeken op internet naar meer informatie hierover en kwam bij Jong en Out terecht. Hij is niet zo'n ontzettend actief lid, heeft wel eens met iemand anders wat berichtjes uitgewisseld, maar is bijvoorbeeld nog nooit naar een meeting geweest. Via Jong en Out kwam er op een gegeven moment het bericht langs van de Paarse Vrijdag. Pim vond dit een geweldig goed idee en samen met twee meiden, Rineke die lesbisch is en Jetske die zichzelf bi noemt, heeft hij het initiatief genomen om ook op zijn school Paarse Vrijdag te houden. Nynke Volbeda, een enthousiaste docente, heeft hen hierbij geholpen.

Paars

Het was een groot succes. Ongeveer 60% van alle leerlingen kwam in het paars op school. Omdat ze vonden dat er ook iets gezegd moest worden over homofobie, had het organiserende drietal een podium gemaakt in de aula waar ze dan tijdens de grote pauze een minuut stilte zouden houden en een kleine presentatie zouden geven.

Rineke was als eerste aan de beurt en ze vertelde hoe geweldig ze het vond dat zoveel mensen die dag in het paars waren gekomen. Toen Pim de microfoon in handen kreeg wist hij daar weinig meer aan toe te voegen, dus zei hij alleen maar 'Ik ben Pim en ik ben homo'. Je kon een speld horen vallen in de overvolle aula. Maar onmiddellijk daarna barste een daverend applaus los. Je kunt veel zeggen van deze nuchtere West-Fries, maar gevoel voor drama heeft hij zeker.

Haar meest bijzondere herinnering bewaart de 18-jarige Edmée uit Beek aan het Maastrichtse Sint Maarten College, waar ze op een gegeven moment werd belaagd door een groepje medescholieren die dreigend op haar afkwamen en haar voor 'vuile pot' begon uit te schelden.

Edmée: "Ze gingen in een kring om me heen staan"

"Wat er toen gebeurde was geweldig. Er kwamen mensen naar me toe, vrienden maar ook vage kennissen, die een kring om me vormden. Echt met zo'n houding van 'blijf van haar af', waarna de rest afdroop. Daarna heb ik op die school geen echt nare dingen meer meegemaakt."

De voortgezet onderwijsperiode van Edmée laat zich in drie fases indelen. Het Bonnefanten college in Maastricht, waar ze amper leuke herinneringen aan heeft, het al genoemde Sint Maarten College ('een stuk beter') en het Citaverde College in Heerlen, waar ze het enorm naar haar zin heeft en opgeleid wordt tot dierenverzorgster.
Rond haar 14e zat Edmée veel op Hyves en Netlog en kreeg geregeld berichtjes van meiden die al uit de kast waren. "Na een tijdje begon ik daarover na te denken, merkte dat ik daarin meer interesse had, dan wat jongens me stuurden."
Ze ging er steeds vaker over nadenken en kwam langzaam aan tot de ontdekking dat ze meer voor meisjes voelde. "Tegen dat ik 16 was, was ik er helemaal uit. Als een jongen zich opdrong, zei ik: 'ik heb het liefst dat je weggaat, ik wil helemaal niet met je praten'. En meiden vond ik gewoon prima."
"Ik kreeg in die tijd mijn eerste vriendinnetje en zat met haar op MSN te praten. Zij moedigde me aan het gelijk aan mijn moeder te vertellen. Ik heb toen alle moed verzameld en ben op haar afgestapt. Ik verwachtte dat ze geen problemen zou maken, maar toch verraste haar reactie me volkomen. Ze sprong een gat in de lucht en zei dat ze erg blij was. Volgens mij heeft ze het helemaal gehad met mannen en jongens, want ze zei: 'Ik krijg gelukkig geen schoonzoon, maar een schoondochter.' Mijn vader (Edmée's ouders zijn gescheiden) heb ik toen ook maar gebeld en die reageerde wat gematigder, maar zei ook dat hij het helemaal niet erg vond. Mijn halfzusje vond het allemaal cool, geen wonder want ze is zelf bi."

Negatieve reacties

Op het Bonnefanten College durfde Edmée niet uit de kast te komen. "Ik was nog jong, maar toch werd aan me gevraagd of ik meisjes soms leuk vond. Ik ontweek die vragen altijd, was er nog niet klaar voor. Ik had daar amper vrienden, mensen vonden me om de een of andere reden raar. Op die school voelde ik me dus heel erg alleen en ik was bang dat er erg negatieve reacties zouden komen als ik het daar zou vertellen. Er werd amper over gesproken, ooit was er een infoles over holebi-seksualiteit en de helft van de klas zat niet eens te luisteren."

"Het Sint Maarten College was een verbetering in dat opzicht. Ik had er meer vriendinnen, die het allemaal niks uitmaakte. Er werd in elk geval door de school voorlichting gegeven. We kregen er ook een vragenlijst over in te vullen. Wat daarmee is gebeurd weet ik niet, er kwam nooit een feed back op. Maar ik voelde me er een stuk veiliger, al waren er daar van die gasten die je op gang voor pot uitscholden. Maar gelukkig kwamen mijn vrienden dan voor me op. Daar heb ik mijn coming out gedaan. Ik heb het een paar vriendinnen verteld en wist dat dan de volgende dag bijna de hele school het zou weten. Nou, dat klopte dus helemaal! Ik kreeg goeie reacties, mensen vonden het cool en zeiden dat ik me niets moest aantrekken als er negatief zou worden gereageerd."

In Heerlen kan ze nu helemaal zichzelf zijn. "Er zijn alleen al in mijn vorige klas vier meisjes die lesbisch of bi zijn, en we kunnen prima met elkaar omgaan. Hier is het één hechte groep. We helpen elkaar en niemand maakt er zich druk over en ze vinden je geaardheid de normaalste zaak van de wereld. Eindelijk een school waar het gaat, zoals het hoort. Heerlijk."

Sandih is 17 en woont zijn hele leven al in Amsterdam. Op dit moment doet hij het ROC Airport Luchtvaartcollege om steward te worden. Zijn droom is om uiteindelijk samen met een leuke man in Dubai te wonen, voor Emirates te vliegen en gewoon een heel erg luxe internationaal leven te leiden. Luxe zit in Sandih zijn bloed. Vrienden omschrijven hem als 'uit de etalage geplukt' en zelf omschrijft hij zijn leven als 'winkelen, winkelen, werken en winkelen.' Als hij je niet mag, dan is hij een bitch en hij staat altijd op scherp om een weerwoord te geven op negatieve reacties. Ook tijdens het uitgaan. Milaan is de beste stad in Europa om te gaan shoppen. De favoriete merken van Sandih zijn Gucci, Louis Vuitton en Dsquared.

Sandih: 'Ik ben homo en je mag me niet discrimineren'

Sandih's vader komt oorspronkelijk uit Indonesië en is traditioneel moslim. Sandih gaat vaak met hem naar de moskee voor het vrijdaggebed. Vooral om zijn vader te plezieren, want als hij voor íemand respect heeft, dan is het zijn vader. Zijn moeder komt van Curaçao, is christelijk en gaat heel soepel met haar geloof om. Dat geeft wel eens spanningen, geeft Sandih toe. Tegenwoordig gaat Sandih ongeveer één keer in de twee jaar mee naar de familie in Indonesië, maar toen Sandih jonger was ging het hele gezin altijd elke schoolvakantie, vier keer per jaar. Daar, bij de familie van zijn vader, draait alles om status. Het is een echte machofamilie. Al zijn ooms en neven zijn ruige kerels. Voor zover Sandih weet is verder niemand in zijn familie homo. En hij zal zijn familie daar ook niet vertellen dat hij homo is, want hij weet zeker dat het niet geaccepteerd zal worden. Dat is ook de reden waarom Sandih het nooit tegen zijn vader heeft verteld. Hij denkt dat zijn vader het wel vermoedt, maar het niet wil weten.
Hij vond het erg moeilijk van zichzelf te accepteren dat hij zo is. Het is toch een dubbel iets. Alsof het niet hoort en dat je je moet schamen voor je gevoelens. Hij was erachter gekomen dat hij jongens leuk vond toen Jairo, een klasgenoot van de balletschool op zijn twaalfde bij hem bleef slapen na een voorstelling. Nick woonde helemaal in Den Helder en het was voor hem veel handiger om in Amsterdam te blijven slapen. Dat Sandih aan ballet deed was al vrij uitzonderlijk in zijn familie, maar hij kreeg, zeker van zijn moeder, alle ruimte om zich te ontwikkelen.

Verscheurd

Na de basisschool kwam Sandih per ongeluk terecht op het IJburg College. Zijn ouders waren vergeten hem in te schrijven bij een middelbare school. Toen ze van hun vakantie in Indonesië terugkwamen, had alleen deze school nog plek. Het is een erg vrije school met een eigen filosofie waar je als volwassene behandeld wordt. Vooral het eerste jaar vond Sandih erg moeilijk. Ook omdat hij zich in zijn liefdesleven verscheurd voelde. Hij kwam een leuke jongen tegen, Nick, met wie hij een relatie begon, maar koos dan toch voor een vriendin, wat niet echt werkte. Uiteindelijk vertelde Sandih zijn situatie aan zijn beste vriend op school die vervolgens een vriendin informeerde en een paar dagen later wist de hele school het. Bij gym noemde de docent hem mietje en Sandih flipte. 'Ik ben homo en je mag me niet discrimineren'.
Alsof dit alles nog niet genoeg stress gaf, werd Sandih buiten de school opgewacht door een stel hangjongeren die hem in elkaar sloegen. Hij heeft toen aangifte gedaan en de jongens kregen uiteindelijk een taakstraf. Maar door het hele gedoe van een beschadigde kaak, dokters, slachtofferhulp en de rechtzaak, had Sandih wel het gevoel gekregen dat hij maar beter geen homo kon zijn. Zijn vader stuurde hem op taekwando.

Uiteindelijk kreeg hij weer contact met Nick. Bij hem voelde Sandih zich erg veilig. Hij besloot dat hij toch echt een Nederlander is, en geen Indo. Ook vond hij de website van Jong&Out en is naar een meeting gegaan, wat hij erg leuk vond. 'Je zit toch allemaal in hetzelfde schuitje'. Verder heeft hij een tijdje meegedraaid als vrijwilliger, maar tegenwoordig gaat hij liever uit in de Reguliersdwarsstraat. Daarnaast moet er gewerkt worden aan een carrière en heel veel worden gewinkeld en je kunt niet overal tegelijkertijd zijn!

Toen de zeventien jaar oude Nazmul vorig jaar een Gay-Straight Alliance op zijn school wilde oprichten, kreeg hij een geweldig idee aangereikt uit de Verenigde Staten. Daar droeg iedereen op een woensdag in oktober paars als statement tegen homofobie. De zelfmoorden van jongeren die eindeloos gepest werden omdat ze homo waren, hadden de pers bereikt en verontwaardiging opgeroepen van heel veel mensen die daar wat aan wilden doen. Door paars te dragen op school konden leerlingen op een gemakkelijke manier laten zien dat ze homo's en lesbo's in hun omgeving steunden.

Nazmul: 'Nu kies ik voor mezelf'

Samen met een aantal vriendinnen bereidde Nazmul de actie voor en vertelde medewerkers van het COC tussen neus en lippen door wat hij van plan was. Voor hij het wist had het COC zijn actie opgepakt en de vrijdag na Sinterklaas uitgeroepen tot Paarse Vrijdag. In het hele land droegen tienduizenden leerlingen en docenten paars tegen homofobie. Zelfs premier Rutte verscheen tijdens zijn wekelijkse persconferentie met een paarse stropdas. Op zijn eigen school, het Piter Jelles in Leeuwarden, droeg ongeveer 60% van de leerlingen paars die dag en er was geen docent te vinden die niet meedeed aan de actie. De GSA op het Piter Jelles stond als een huis. Maar daar hielden Nazmul en zijn vrienden niet op. Het Piter Jelles heeft 12 vestigingen in heel Fryslän en eigenhandig zorgde zijn GSA ervoor dat in maart dit jaar de scholengemeenschap de grootste GSA van Nederland had tijdens de landelijke GSA week.

'Witte' vriend

Nazmul was niet altijd zo open over zijn homoseksualiteit. Sterker nog, hoewel hij in zijn leven op school en in zijn vrije tijd volledig uit de kast is, weten zijn ouders 'officieel' nog van niets. Dit is een bewuste keuze van Nazmul. Als kind van geëmigreerde ouders merkte hij dat zijn ouders bepaalde zaken in de Nederlandse cultuur simpelweg niet konden plaatsen in hun traditionele opvattingen. Zo maakte hij van dichtbij mee dat zijn ouders de 'witte' vriend van zijn oudere zus niet accepteerden. Inmiddels is die relatie tussen die zus en zijn ouders weer een beetje bijgetrokken, maar het heeft er wel voor gezorgd dat Nazmul nog even wacht met vertellen. Hij zegt hierover: 'Ze weten het wel, maar willen het niet weten.' Nazmul weet dat het zijn ouders veel pijn gaat doen als hij er mee voor de dag komt. Ze zouden het niet kunnen plaatsen en er bijzonder veel moeite mee hebben om te accepteren dat hun zoon verliefd wordt op mannen. Nazmul heeft besloten om het dus maar niet te vertellen tot hij uit huis gaat.

Als kind was Nazmul erg gelovig. Allah was belangrijk in zijn leven, hoewel zijn ouders een redelijk moderne islam uitdragen. Maar tijdens zijn pubertijd ging het wringen. Hij kon de islamitische Bengaalse cultuur die hij meekreeg van zijn ouders niet meer in overeenstemming brengen met de Nederlandse cultuur, waar hij dagelijks op school, op televisie, door vrienden, mee geconfronteerd werd. Ook werd hij steeds meer gepest omdat hij de vrouwelijke kant van zichzelf niet kon en wilde onderdrukken. Nazmul houdt nu eenmaal van opvallende kleren en wil er goed uitzien. Omdat hij op televisie vooral naar mannen keek, begreep hij dat hij niet op meisjes viel. Het stond hem scherp voor ogen dat dit moeilijk te rijmen viel met de meer traditionele opvattingen van de cultuur van thuis (homoseksualiteit is bijvoorbeeld nog steeds strafbaar in Bangladesh). Hij moest een besluit nemen.

Nazmul weet nog goed dat hij op 10 juni 2008 wakker werd en besloot dat zijn keuze duidelijk moest zijn: Hij hoort in de Nederlandse cultuur thuis én is homo. 'Nu kies ik voor mezelf', zegt hij over het gevoel dat hij hierbij had. Hij vertelde het aan een vriendin en die zomer wisten steeds meer mensen het. De algemene reactie was: 'Maar dat wisten we toch al?' Had Nazmul zich dáár druk om gemaakt?

Inmiddels is Nazmul de drijvende kracht niet alleen achter de GSA op zijn school, maar ook achter de Jong&Out groep Fryslân. Hij heeft zijn eigen sleutels van COC Fryslân, waar hij als één van de meest actieve vrijwilligers meedraait. Na de zomer gaat hij maatschappelijk werk en dienstverlening in Amersfoort studeren en kijkt uit naar de dag dat hij zijn toekomstige man aan zijn ouders kan voorstellen.

Mike: ‘Zoenen met mijn beste vriendin is toch raar’

Mike werkt al vanaf zijn 13de op de kermis. Bij de ballentent en het touwtje trekken. Kermis is zijn grote passie. Hij maakt ook foto’s van attracties, zit dagelijks op kermissites te kijken, bouwt kermis modelbouw attracties en verzamelt penningen waarmee je de attracties in mag. Op onze vraag hoe je solliciteert naar zo’n functie moet hij lachen. Op internet staan allemaal advertenties en hij heeft gewoon een keer gevraagd of hij mee mocht helpen. Zo is hij het kermiswereldje ingerold. Daar leerde hij veel mensen kennen, waaronder zijn huidige baas, bij wie hij al drie jaar werkt.

Mike weet ook al vanaf zijn 13de dat hij op jongens valt. Een jongen die ook op de kermis werkt, had hem verteld over de website 18min.eu en Mike vond het interessant genoeg om daar eens een profiel aan te maken. Op die website kwam hij een jongen tegen die in Schagen woonde en toevallig stond de kermis ook net die week daar. De jongen wilde wel een dagje meehelpen en dat mocht van de baas! Na het werk is Mike met deze jongen mee gegaan naar huis om wat te gaan eten. In de keuken, terwijl de knakworsten aan het warmen waren, begonnen ze te zoenen. Dat was zijn eerste zoen. ‘Heel romantisch, haha.’ Vanaf dat moment is Mike meer gaan daten via 18min.eu. De jongen van de eerste zoen spreekt hij niet meer zoveel, maar de jongen die hem op de site heeft gewezen komt hij nog regelmatig tegen op zijn werk.

Logeren

Een jaar later had Mike een vriend en met hem afgesproken dat hij een weekendje bij hem zou logeren. Toen moest hij het dus wel tegen zijn ouders vertellen. Hij weet nog goed dat ze op de bank zaten en aan zijn moeder vertelde dat hij daarheen zou gaan. Zijn moeder vond het prima en zei: ‘Hè hè, nu heb je het eindelijk eerlijk tegen me verteld!’ Toen schoten ze samen in de lach. Zijn vader vond het moeilijk te accepteren. Mike is de laatste die de familienaam kan voortzetten. Maar zijn moeder gaf al aan dat het haar leuk lijkt een schoonzoon te hebben. Inmiddels heeft Mike zijn vader er ook vrede mee. Weer een jaar later vertelde Mike het op school aan zijn beste vriendin met wie hij ook wel eens zoent. ‘Maar dat is toch een beetje een raar gevoel voor mij.’ Mensen die in de buurt stonden, vingen het gesprek op en wilden wel weten waar ze het over hadden. Mike heeft toen eerlijk verteld dat hij homo is en dat nieuws ging vervolgens als een lopend vuurtje door de school. De meeste mensen reageerden er heel goed en leuk op. Sommige jongens maken er wel grappen over of maken opmerkingen als ‘Daar heb je die homo weer,’ of ‘Bah, een homo’, maar Mike kan zich daar niet zo druk om maken. Hij is best populair op school en als mensen er blijkbaar moeite mee hebben, dan is dat hun probleem en niet het zijne.

Gepest

Mike zit op Het Groene Hart Lyceum in Alphen aan den Rijn. Hij heeft nog nooit meegemaakt dat er tijdens de les aandacht aan homoseksualiteit wordt gegeven en eigenlijk hoor je op de hele school er helemaal niemand over. Er is wel een docent van wie iedereen weet dat hij homo is.

Het is wel jammer dat er zo negatief over homoseksualiteit wordt gedaan vindt Mike, want hetero’s hoeven zich toch ook niet te bewijzen over hun voorkeur? Hij kent wel een aantal jongens die het maar voor zich houden omdat ze bang zijn gepest te worden. Als mensen vervelende opmerkingen maken over homo’s dan zegt Mike er soms wel wat van. Het hangt er wel van af wie het zijn en wat ze zeggen, want hij heeft geen zin om slachtoffer te worden. Op de kermis doet iedereen er in ieder geval heel gewoon over. Mike zijn collega’s zijn echt toffe mensen.

Mike weet nog niet wat hij later wil gaan doen. Of een camping beginnen, of een evenementenbureau opzetten, of misschien bij een pr afdeling van een bedrijf werken. Het zou ook zomaar kunnen dat hij als eigenaar van een kermisattractie door Europa gaat cruisen. In ieder geval wil hij een huis, een grote auto en een man. Buitenland geen bezwaar!

Melissa: ‘Nee, ik heb een vriendin’

Melissa is net 18 geworden en heeft al een tijdje een relatie met Baukje. Ze hebben elkaar ontmoet via een wederzijdse vriendin die bij het homojongerenblad Expreszo werkt. Eigenlijk wilde deze vriendin Baukje laten keuren door Melissa, zodat ze zelf wat met Baukje zou kunnen beginnen. Maar toen Baukje en Melissa elkaar ontmoetten vonden ze elkaar zó leuk dat ze zelf iets begonnen. Jammer voor die wederzijdse vriendin, al zijn Baukje en Melissa haar wel dankbaar voor hun eigen geluk. Melissa woont in Hengelo, en Baukje in Friesland, maar ze zien elkaar zoveel mogelijk.

Melissa heeft ooit wel geprobeerd iets met een jongen te hebben, maar ze merkte aan zichzelf dat ze toch niet daarin geïnteresseerd is. Haar eerste verliefdheid was op haar beste vriendin toen ze 13 was. Toen heeft ze het ook aan haar ouders verteld. Haar moeder geloofde haar onmiddellijk. Zij vond Melissa altijd al iets jongensachtigs hebben en heeft zelf ook vriendinnen die lesbisch zijn. Maar haar vader was minder overtuigd. Die ging ervan uit dat zijn dochter door een periode ging waarin ze een beetje in de war was. Pas toen het serieus met Baukje werd en Baukje ook bij haar thuis over de vloer kwam, accepteerde Melissa's vader dat zijn dochter lesbisch is.

Dansen

De eerste vrienden aan wie Melissa vertelde dat ze op meiden valt, waren haar vrienden op wedstrijddansen. Een vriendin van Melissa had haar ooit meegenomen naar dansles, gewoon om te kijken. Melissa vond het onmiddellijk heel erg spannend en haar moeder moedigde haar aan om ook op dansles te gaan. Bij wedstrijd dansen dans je de klassieke dansen als de chachacha, de wals en de rumba. Het is ook best intensief, met drie keer per week trainen en in het weekend wedstrijden. Al snel ontstond er een groepje van vrienden die samen dansten en op een gegeven moment had Melissa vaag iets gezegd over dat ze meisjes leuk vond. Toen bleek haar danspartner homo te zijn en de andere vrienden ook allemaal lesbisch, bi of homo. Dat hadden ze allemaal erg grappig gevonden.
Op school is Melissa iets voorzichtiger met uit de kast komen. Toen ze in de brugklas zat, was het een heel relaxte school met maar 700 leerlingen en allemaal groepjes. Nu, vier jaar later, is de school behoorlijk gegroeid en de sfeer is daardoor nogal veranderd. Met 1600 leerlingen, waarvan de meeste toch echte kakkers, is het één grote eenheidsworst geworden. Vooral nadat een jongen bij haar op school, Arjan, uit de kast was gekomen en daarna ontzettend gepest en getreiterd werd, had Melissa bedacht dat ze zou wachten tot ze van school zou gaan voordat ze het zou vertellen. Inmiddels weten een paar goeie vriendinnen het wel, maar daar blijft het dan ook bij.

Echt aandacht voor homoseksualiteit heeft Melissa niet echt ervaren op haar school. Een keertje in een bijzin bij biologie en dat was het dan. Terwijl er erg leuke, open en vrolijke docenten op deze school lesgeven. Vooral een Engelse docente is erg open en leeft altijd met alles en iedereen mee. De mentrix van Melissa is zelf lesbisch en maakt er absoluut geen probleem van. Toch voelt Melissa zich absoluut niet veilig genoeg om zelf uit de kast te komen op school. Maar als ze gevraagd wordt of ze een vriend heeft, dan antwoordt ze nu steevast met ‘Nee, een vriendin.’

Iets wat Melissa heel erg geholpen heeft is lid te worden van Jong&Out. Ze vond het eerst wel eng om – net als bij 18min.eu het geval is - haar identiteitsbewijs te moeten laten zien, maar toen ze snapte dat dit was om de website exclusief te houden voor jongeren, vond ze dit geen probleem meer. Ze gaat graag naar de bijeenkomsten van Jong&Out want ‘dan kun je lekker jezelf blijven,’ en ‘weet je met wie je kunt flirten’.

Zodra ze de havo heeft afgemaakt, gaat Melissa verkassen naar Amersfoort waar ze creatieve therapie wil studeren.

Het was vooral de angst voor het gepraat achter zijn rug om, die Maik deed besluiten om op zijn VMBO in het Limburgse Heythuysen niet echt uit de kast te komen. Nu, hij is inmiddels 18, studeert hij Bouwkunde in Roermond. En nog steeds vindt hij het beter als alleen zijn beste vrienden het weten. Meer hoeft niet voor Maik, al vindt hij het wel jammer.

Maik: “Al dat geroddel achter je rug…”

"Weet je, het zou mooi zijn als je geaccepteerd zou worden zoals je bent geboren. Je eigen ik wegduwen heeft geen zin. Laat mensen in hun waarde."

Maik verlangt naar zo’n ideaalplaatje, maar het kwam er tot nu toe nog niet van. Nadat hij het eerst met meisjes had geprobeerd, kwam rond zijn 13e het gevoel naar boven drijven dat hij jongens leuker vond. “Eerst dacht ik dat het misschien een fase was, want dat wordt wel eens op tv gezegd. Ik duwde dat gevoel aanvankelijk dan ook weg, maar na een paar jaar ben ik mezelf toch gaan aanvaarden. In leerjaar 4 heb ik het een vriendin verteld en ik leerde gelijk een andere homojongen kennen. Dat maakte het allemaal een stuk makkelijker voor me."

Roddeltypes

Hij nam daarna zijn vriendengroep in vertrouwen, maar daarbij bleef het. “Ik ben niet zo iemand van ‘Hallo, hier ben ik en ik ben homo’. Er waren wel mensen nieuwsgierig, maar die zijn het nooit van mij te weten gekomen. Dat waren allemaal van die roddeltypes. Ik vond dat ze niets te maken hadden met wie en wat ik ben. Waar ik dan bang voor was… Tja, vooral dat de mensen me niet zouden moeten als ze het zouden weten. Ik ben bang buitengesloten te worden. Dat ze me op straat zullen nawijzen."

Maik deed na het VMBO 4HAVO en volgt nu een beroepsopleiding Bouwkunde en droomt er van uiteindelijk architect te kunnen worden. Op geen enkele school werd iets wezenlijks gedaan met het thema homoseksualiteit. “Dat heb ik altijd erg jammer gevonden. Ik ben er van overtuigd dat als dat wel zou zijn gedaan, het veel meer geaccepteerd zou worden en minder aanleiding zou geven tot achter-je-rug-om-gedoe. Het zou - zeker weten - veel jongens en meisjes gesteund hebben in hun studie, waardoor ze betere resultaten zouden kunnen halen. Gelukkig kan ik goed leren, dus hoefde ik me er niet veel van aan te trekken."

Op zijn huidige opleiding ligt het anders. “Toen ik er pas was, werd er eens een acteeropdracht uitgevoerd met een jongen die speelde dat hij homo was. Na afloop zei een lerares dat er als er iemand was die daarmee problemen ondervond op school, hij altijd bij haar welkom was. Dat vind ik wel tof, dat er een vertrouwenspersoon is."

Broer

In zijn dorp, onder de rook van Roermond, heeft Maik geen grote moeilijkheden ondervonden, al weet ook daar het niet iedereen van hem. Op een avond vertelde hij het aan zijn moeder die op dat moment op de bank naar de tv zat te kijken. “Aanvankelijk had ze niet eens door wat ik eigenlijk vertelde, maar toen het kwartje viel, was er geen probleem. Ze heeft het vervolgens mijn vader en mijn broer verteld, en dat vond ik wel tof. Mijn vader had het er wel moeilijk mee, die had liever gezien dat ik met een meisje zou zijn thuisgekomen. Maar mijn broer is heel resoluut. “Je bent en blijft mijn broer. Als je ooit iets overkomt, moet je me bellen en sta ik voor je klaar."

Maud is 19 en woont al sinds haar 17de op haarzelf. Tegenwoordig in Diemen. Ze moest verhuizen, want de band met haar ouders was extreem moeilijk geworden nadat ze hen had verteld dat ze een vrouw was en geen man. Inmiddels weet Maud dat haar moeder, als ze het over haar heeft met haar vader, haar nieuwe naam gebruikt. Het zal nog wel een tijdje duren voordat ze het helemaal geaccepteerd hebben, vermoedt ze.

Maud: ‘Rondjes dansen toen ik mijn paspoort kreeg’

Maud is opgegroeid als een behoorlijk teruggetrokken jongetje dat alleen maar met meisjes speelde. Op de basisschool werd ze enorm veel gepest. Uitgescholden voor homo en flikker en meisje. Haar medescholieren lieten duidelijk blijken dat ze er niet bijhoorde. Maud hoopte dat dit zou veranderen toen ze naar het Bisschop Beckers College in Eindhoven ging, maar in het eerste jaar bleek ze in de klas te zitten met veel van haar vroegere klasgenootjes, die gewoon doorgingen met haar te pesten. Uiteindelijk accepteerde Maud dan maar dat ze misschien toch gewoon homo zou zijn. Ergens klopte dit ook wel omdat ze zich steeds meer aangetrokken voelde tot jongens. Maar in haar hoofd wist ze dat dit toch niet klopte. Al sinds haar negende wist ze dat ze eigenlijk een meisje was. Daarvoor was ze zich daar ook al van bewust, maar ging ervan uit dat iedereen zich zo voelde als haar.

Jongerenboot

Vanaf haar 15de wilde Maud meer weten over homoseksualiteit. Ze nam contact op met Outway, de homojongerenorganisatie in Eindhoven en richtte de Pink Circle op, een praatgroep voor jonge homo’s en lesbo’s. Het jaar dat ze uit de kast kwam als homo, voer er voor het eerst een jongerenboot mee met de GayPride in Amsterdam, de 16- boot. Uit dat initiatief is Jong&Out geboren en Maud hield zich bezig met het organiseren van bijeenkomsten in Eindhoven. Ook hoorde ze van een nieuw concept voor op scholen, de Gay-Straight Alliance (GSA), en samen met wat medeleerlingen en docenten richtte Maud in 2008 de eerste GSA van Nederland op.

Toch merkte Maud dat er iets niet helemaal in de haak was. Ze ging ervan uit dat alle homo’s het gevoel hadden vrouw te zijn, maar door met andere homo’s te praten bleek dit toch niet zo te zijn. Integendeel. De meeste homo’s die ze sprak waren echte jongens en hadden helemaal niet het idee dat ze meer vrouwelijk waren dan andere jongens. Maud was hierdoor behoorlijk in de war, maar toen een docent bij haar op school de documentaire Valentijn liet zien, snapte ze eindelijk wat er aan de hand was. In deze documentaire wordt de jongen Valentijn vanaf 8-jarige leeftijd gevolgd in zijn transitie van man naar vrouw. Maud herkende zichzelf en meldde zich bij het VU medisch centrum. Daar zijn ze gespecialiseerd in transgender behandelingen. Na een jaar psychologische testen of het echt wel zo was, mocht ze meedoen aan wat de ‘real life experience’ heet. Maud begon met hormonen, nam haar nieuwe naam aan en kleedde zich vanaf dit moment als vrouw.

Hormonen

Inmiddels is Maud zover dat ze zich mag laten opereren, om de transitie volledig te maken. Maar ze heeft geen haast. ‘Alles op zijn tijd en je wilt goed voorbereid zijn op zo’n ingrijpende behandeling.’ Door de hormonen ziet ze eruit als vrouw (met riante cup C), en volgens haar paspoort is ze inmiddels ook vrouw. ‘Ik heb dolgelukkig rondjes gedanst bij het bushokje toen ik mijn paspoort kreeg.’

Maud hoopt binnenkort met een opleiding te beginnen om sociaal werker te worden, heeft een relatie met een vrouw, met wie ze ontzettend veel lol heeft en is net begonnen met een website voor jonge transgenders: genderjongeren.nl Maud kijkt uit naar het moment dat haar ouders haar onvoorwaardelijk zullen accepteren voor wie ze is.

Baukje: ‘Ik vertel het liever niet aan iedereen’

Baukje is 18 en zit op het Fryslân College in Leeuwarden. Ze woont nog bij haar ouders in Koatstertille, een klein dorp ten noorden van Drachten. Zoals alle Friezen spreekt ze naast Fries ook perfect Nederlands, maar omdat de interviewer ook Fries is, gebeurt het interview in haar moedertaal.

Baukje weet al zolang ze kan herinneren dat ze helemaal niets met jongens heeft, maar werd pas echt verliefd op een meisje toen ze 15 was. Dat was erg verwarrend, vooral ook omdat dit meisje een vriend had, maar tevens omdat Baukje was opgevoed met het idee dat verliefd worden op meisjes ‘niet normaal’ was. Meisjes gaan met jongens en andere smaken zijn er eigenlijk niet. Dus ging ze er in eerste instantie maar vanuit dat het een fase was waar ze doorheen moest zien te komen. Alleen de verliefdheid hield aan en Baukje realiseerde zich nu echt dat ze nog nooit in jongens geïnteresseerd was geweest. Het was dus geen fase. Eindelijk kon ze stoppen met liegen tegen zichzelf en haar omgeving dat ze op zoek was naar een leuke jongen. Jongens voelden voor Baukje heel erg tegennatuurlijk. Toen ze dat thuis vertelde waren de reacties verdeeld. Haar moeder wist het eigenlijk al en vond het geen probleem, maar haar vader was er fel op. Baukje omschrijft haar vader als een echte hetero met duidelijke opvattingen over homoseksualiteit. Het hoorde niet en het was niet normaal.

Hartkloppingen

Lesbisch zijn was trouwens niet het enige waar ze over moest liegen. Vanaf haar 12de was ze aan het sukkelen met haar gewicht. Ze ging steeds minder en minder eten. Het lukte haar om dit voor een lange periode verborgen te houden, maar op haar 16de kreeg ze van haar dokter te horen dat ze anorexia had. Inmiddels had ze last van hartkloppingen, haar haar begon uit te vallen, haar darmen werkten niet meer goed en ze was natuurlijk vel over been. Ze was zo zwakjes geworden dat het haar niet lukte om een eindje te fietsen. Door anderhalf jaar therapie en begeleiding van een jongerenwerker die gespecialiseerd is in eetstoornissen, is ze er tegenwoordig weer helemaal bovenop, maar het was geen eenvoudige periode. Een belangrijke uitkomst van de therapiesessies was geweest dat omdat Baukje geen controle had over dat ze op meisjes viel, ze controle probeerde te krijgen op een ander deel van haar leven.

Ze had zich ontzettend eenzaam gevoeld. Want niemand mocht weten dat ze minder at. Ze sloot zich mentaal af van de wereld en zorgde ervoor dat ze altijd net genoeg at om niet op te vallen. Op het Lauwers College in Surhuisterveen, waar ze het kaderberoeps deed, werd nogal nuchter gereageerd op het nieuws dat Baukje anorexia had. Het was niemand ooit opgevallen en iedereen accepteerde het schouderophalend.

Baukje is erg kieskeurig ook aan wie ze vertelt dat ze op meiden valt. Op haar school werd er misschien tijdens de biologieles gezegd dat twee mannen of twee vrouwen ook kon, maar daar werd verder dan niet op ingegaan. Ook waren er geen homodocenten op haar school en als ze er wel waren, dan niet openlijk. Er heerste in Baukjes omgeving een beetje een sfeer alsof homoseksualiteit een keus zou zijn. En niet onmiddellijk een goeie keus. Toen ze de stoute schoenen aantrok en het aan haar beste vriendinnen op school vertelde, was de reactie van haar vriendinnen dat ze hoopten dat Baukje niet op hen zou vallen. ‘Maar waarom zou ik?’, was de perplexe reactie van Baukje. Het was duidelijk dat haar vriendinnen het niet gewend waren en het zelfs raar vonden. Baukje heeft het dan verder ook maar gewoon verborgen gehouden, en voelde zich eenzaam totdat ze in het blad Girlz een interview las met een lesbisch meisje. Bij het interview stonden webadressen vermeld en op die manier is ze heel veel andere lesbische meiden tegengekomen, onder wie haar huidige vriendin Melissa.

Baukje is nog steeds huiverig om tegen iedereen te vertellen dat ze op meiden valt, ze vertelt het alleen maar als ze mensen echt vertrouwt. Door haar ervaringen met anorexia heeft Baukje besloten zich in te gaan zetten voor andere meiden die hier mee te kampen krijgen. Ze ziet voor zichzelf een toekomst als jongerenwerker met als specialiteit eetstoornissen.

Cihan: gevangen tussen twee werelden

Dit wordt geen leuk verhaal. Cihan heeft Turkse ouders die hem niet accepteren en zit ergens in Gelderland op een VMBO, waar hij ook niet zichzelf kan zijn. Cihan – net 16 - wordt er gepest en getreiterd. Toch houdt hij zijn rug recht en wil hij van zijn leven maken wat er mogelijk is. En daarom doet hij zijn verhaal. “Ik hoop dat andere holebi’s in een moslimgezin mijn verhaal lezen en zich realiseren dat ze er niet alleen voor staan.”

Ergens in een Gelderse bosomgeving nemen we – op zijn verzoek ver weg van zijn woonplaats - plaats op een stil terras van een horeca-gelegenheid. Daar doet Cihan zijn verhaal. “Thuis werd me altijd verteld dat ik van meisjes moest gaan houden. Liefde voor een jongen, dat bestond niet. Maar ik kwam vaak op het internet en belandde op sites waar spannende mannen en jongens te zien waren. Dat trok me erg aan. Ik begon me af te vragen of ik wel normaal was. En vervolgens raakte ik verliefd op een (jonge) leraar. Daar voelde ik me heel raar bij. Ik vond van mezelf dat dit niet kon en ging mezelf bestrijden. Ik vond het allemaal heel eng en was bang. Ook voor de reactie van mijn familie, hoe ze zouden reageren, dat ze mijn vrijheid zouden afnemen. Mijn grootste angst was en is nog steeds uit de familie te worden gestoten.”

Afknapper

Maar langzaam aan werd Cihan er toch van doordrongen dat hij écht op jongens en mannen viel. Zijn geloof vormde daarbij geen belemmering. “Op mijn 15e werd ik me echt bewust van mijn homo-zijn en ging alles snel. Ik ging met god praten en vroeg hem wat er met me aan de hand was. Ik kreeg daarbij het gevoel dat ik zelf mijn normen en waarden moest gaan opzoeken.”
“Ik wilde er ook met andere mensen over kunnen praten en nam een profiel op een homo-site. Dat viel enorm tegen. Ik werd overrompeld door heel veel oudere mannen die maar één ding wilden. Wat een afknapper. ‘Is dat nou homo-zijn’, vroeg ik mezelf af. Via een meisje met wie ik op internet contact maakte, kwam ik vervolgens op het spoor van Jong & Out. Die organiseren ontmoetingsmiddagen bij het COC in Zwolle en daar ga ik soms heen. Dan zeg ik thuis dat ik ga chillen in Zwolle en ben weg. Ik heb er nu eindelijk wat vrienden gekregen en dat geeft me hoop.”

Die hoop kan hij goed gebruiken, want zijn leven op school is geen pretje. “Ik kan niet binnenkomen of ik word uitgescholden voor homo, flikker of poot. Allemaal van die smerige teksten waarbij ik me afvraag ‘waaróm zeg je dit?’. Het is zo kwetsend. En het gaat verder, er was een biologieleraar die ook homo is, die ook doorlopend gepest werd. Die werd overspannen en moet nu op een andere plek werken, daar gaat het nu wel beter met hem.”

Inmiddels heeft Cihan een aantal leraren op de hoogte gebracht van zijn geaardheid, maar veel helpt hem dat niet. “Het is zo’n ongeordende chaos in de klas hier. Iedereen gaat tegen elkaar in, ik weet ook niet wie ik moet vertrouwen. Ik ga dan maar in een hoekje staan. Niemand vraagt hoe het met je gaat, er komen alleen maar nare reacties. Gelukkig ben ik nog nooit in elkaar geslagen, maar dat komt ook misschien omdat ik erg agressief kan reageren. Als ik van deze school afkom, hoop ik dat het me lukt een vervolgopleiding te krijgen. Het zou geweldig zijn als ik dan kan verder leren met aardige mensen om me heen.”

Turkse normen

Ook thuis is het geen pretje voor Cihan. “Als ik ergens tegen in ga, is het gelijk ‘flikker dit of dat’. Dat doet zo enorm veel pijn. Een van mijn zussen zegt dat ik de Turkse normen niet naleef en neemt me dat kwalijk. Daarom vertel ik thuis niks, ik ben bang voor de reacties. Mijn vader is 74 en mijn moeder – ze is destijds uitgehuwelijkt – 45. Wat gaan ze doen? Word ik uit de familie gestoten? Uit huis gezet? Gaan ze mijn vrijheid afnemen? Dat is erg. Ik hou enorm van mijn familie, wat ze ook tegen me zeggen. Maar ik heb toch ook het recht me thuis en op school fijn te kunnen voelen?”

“Ik werd er enorm depressief van, ik ben vaak altijd alleen op mijn kamer, had tot voor kort geen vrienden. Wat moet je dan met je leven? Gelukkig heb ik nu de steun op de Jong en Out-meetings, want als die er niet waren geweest…”

Je leest in de meeste verhalen hier dat er een moment komt dat je bij je ouders je coming out doet. Mathijs deed dat ook bij zijn vader. Maar, hoe is de reactie als jouw vader nog geen jaar ervoor zélf uit de kast is gekomen...?

Mathijs: “Mijn vader is het ook...”

Mathijs uit het Limburgse Bocholtz is een goedlachse 17-jarige jongen die het vooral errug naar zijn zin heeft in zijn muziekband Complexx. Hij kan er helemaal zichzelf zijn. “Ik ben toetsenist en we doen het best leuk. In een periode dat ik een vriend had, voelde ik me sterk genoeg om ze dat maar eens te vertellen. Tijdens een repetitie in de kelder zei ik het. Ik denk dat vooral onze drummer het er even moeilijk mee heeft gehad, maar verder waren alle reacties positief. Nee, ha ha, ze hebben me niet uit de band gegooid.”

Fantasieën

Gecompliceerder lag dat thuis. “Ik was pas een jaar of 8, maar merkte toen al dat ik niks met meisjes had. Ik had er geen fantasieën over en vond stoeien met jongens veel spannender. Maar ja, wat doe je er mee? Ik liep er tot mijn 14e mee rond, al was ik er uiteraard niet dag en nacht mee bezig. Het is toch geen leuke gedachte, hè. Je voldoet immers niet aan het beeld dat er alom van je wordt verwacht.”
De gedachte aan een coming out thuis werd ook om een andere reden op de lange baan geschoven, want… zijn vader bleek óók op mannen te vallen. Het leverde een huwelijksbreuk op en er was tijd nodig om aan de nieuwe situatie te wennen. “Je hoort wel eens dat het genetisch bepaald is of je homo bent”, filosofeert Mathijs. “Het zou in mijn geval best kunnen kloppen.”

Hij was vorig jaar met zijn vader, zijn zusje en haar vriend op vakantie. “Ik was jaloers op haar en wilde ook een vriendje. Daarop besloot ik het iedereen te vertellen. Eerst mijn moeder, voor wie het na alle gebeurtenissen best wel even slikken was en toen mijn vader zelf. Ik was verbaasd van zijn reactie, zó on-homo… Hij zei ‘Het geeft niet jongen wie of wat je bent, ik ben je vader en zal toch altijd van je blijven houden’.”

Mathijs kan er de humor nu wel van inzien. “Hij heeft inmiddels een vriend en doordeweeks woon ik bij mijn moeder en in het weekend bij hem. Het heeft wel zijn voordelen, zo ken ik de gay-wereld inmiddels behoorlijk goed en dat is handig.”

Mathijs zit op het Atheneum en is daar best blij mee. “Je hoort wel eens van die verhalen over hoe het er aan toegaat op het VMBO en dan ben ik tevreden dat ik niet daar zit. Het scheelt ook wel in welk jaar je zit. In de lagere klassen wordt er nog wel eens moeilijk gedaan. Het verschil in leeftijd en levenservaring speelt echt wel mee. Veel hangt af van hoe je bent. Iemand die zich enorm verwijfd gedraagt, zal eerder gepest worden dan een jongen die normaal doet. Ooit was er ook een jongen op school die het heel duidelijk liet merken en ook zat te tongen met zijn vriendje. Die kreeg het te verduren, tja, die riep het ook wel een beetje over zich af, hè. Ik hou daar niet van. Doe dat soort dingen thuis, of het nu met een jongen is of met een meisje.”

Vooralsnog werkt Mathijs aan zijn toekomst als componist (“Daarin ga ik nu verder studeren”) en zijn band. “We hebben allerlei optredens en wonnen onlangs de prijs Kunstbende Limburg… we gaan dus dromen van spelen op Pinkpop”, zegt hij met een vette glimlach.

Angelo en de diversiteit van McDonalds

Het lijkt zo'n eenheidsworst, de mensen die werken bij McDonalds: allemaal dezelfde werkpakjes en mutsjes. Hoe het bij andere restaurants van de hamburgerkoning is gesteld, weten we uiteraard niet, maar in Doetinchem kun je als werkende homo of lesbo gewoon zijn wie je bent. Nieuwsgierig? Lees snel verder..

Angelo (18, uit Westendorp) is half Nederlands en half Chileens (zijn ouders zijn gescheiden) en woont in een gehucht in de Achterhoek. Hij ervoer tot zijn verbazing dat het op het platteland weinig moeite kostte om uit de kast te komen. Dat deed hij al vroeg, in groep 8 van de basisschool: "Ik ging alleen met meisjes om en had amper interesse voor gewone jongenszaken. In groep 7 kwam ik er achter dat er wel andere dingen bij jongens waren die ik spannend begon te vinden", lacht hij. "Ik wilde dat gelijk duidelijk maken aan mijn moeder en stiefvader. Ik was 12 toen en mijn moeder reageerde heel goed, ze vertelde het snel in de buurt, was er best trots op en niemand reageerde verkeerd, net als de meisjes op school. Helaas wilden de meeste jongens toen niet meer met me omgaan. Ik werd Angela genoemd en met voetbal mocht ik niet met ze meedoen, ik viel er buiten. Dat was akelig, ik kwam wel eens huilend thuis toen. Later trok ik me er weinig van aan. Ik ging goed om met mijn vriendinnen en besteedde daar mijn energie aan. Het wordt in de toekomst beter, hield ik mezelf steeds voor."

Stoerder

Na de basisschool ging Angelo aanvankelijk HAVO doen en besloot hij zich anders te gaan gedragen. "Ik dacht er goed aan te doen me stoerder op te stellen en op die manier met de jongens om te gaan en zodoende niet gepest te worden. Dat werkte wel. Iedereen accepteerde me, maar ik voelde me er niet goed bij, ik was niet de persoon die ik ben. Op een gegeven moment was ik het acteren beu. Dus toen ik de overstap naar het VWO maakte, ben ik daarmee gestopt. Dat leverde natuurlijk wel weer wat gedoe op, maar dat ging best wel snel voorbij"
Tijdens de zes jaar dat hij op het Isala-college in Silvolde zit, is er één keer aandacht besteed aan homoseksualiteit. En ook de lesboeken stemmen niet tot nadenken "Op onze boekenlijst voor biologie staan drie titels van elk zo'n honderd pagina's. Op zegge en schrijve één bladzijde daarvan wordt iets gezegd over homoseksualiteit. Dat kan toch niet? Het zou toch eens tijd worden dat in situatievoorbeelden in lesmateriaal ook eens een homo- of lesbopaar wordt genomen, of een allochtoon gezin? Dat past beter bij de samenleving zoals we die nu kennen en als je op die manier homoseksualiteit als vanzelfsprekend onderdeel meeneemt, kweek je ook meer begrip. Dan zet je homo's ook niet neer als een bijzondere groep, want dat is ook niet goed. We zijn als iedereen, je hebt stoere gays en vrouwelijke en alles wat daar tussen zit, we horen er gewoon bij."

Inmiddels is ook zijn natuurlijke vader bijgepraat. "Hij straalt als Chileen iets macho uit, houdt veel van voetbal en zo, dus ik zag er best tegen op, ook omdat de cultuur daar anders is. Mijn moeder heeft het hem ooit verteld, maar met hemzelf heb ik er pas over gesproken toen ik 17 was. Hij voelt zich er wat ongemakkelijk bij, maar zegt dat hij er voor openstaat. Ook mijn vriendje is bij hem welkom."

En dan zijn bijbaantje bij de Mac, waar hij helemaal happy is. "Er heerst onderling een geweldige sfeer en dat komt omdat onze baas een groot voorstander is van diversiteit. Naast mij werken er dan ook zeker zes andere homo's en lesbiennes, waaronder drie chefs, maar er zijn ook allochtone collega's. Samen zorgen we ervoor dat het leuk werken is en iedereen in zijn waarde wordt gelaten. Zo zou de hele wereld eigenlijk moeten zijn."

Marlie is 17 en heeft haar vriendin twee jaar geleden ontmoet tijdens Castle Fest, een Gothic festival in middeleeuwse stijl. Onder een boom. Zij hebben nu al anderhalf jaar een relatie. Marlie's vriendin is mooi, lief en zorgzaam en woont in de buurt van Rotterdam. Ze zien elkaar soms in de weekenden en altijd tijdens de vakanties. Ze hebben in ieder geval elke dag contact. Marlie hoopt dat deze relatie voor eeuwig is.

Marlie: 'Alsof het besmettelijk zou zijn.'

Op het moment dat we Marlie ontmoeten is ze al een tijdje niet meer naar school geweest. Ze heeft last van het chronisch vermoeidheidssyndroom en baalt er best van dat ze waarschijnlijk dit jaar over moet doen. Maar ja, met zo weinig energie zit er weinig anders op. Ze brengt haar dagen door met slapen, eten, slapen, wat achter de computer zitten, slapen en onderzoeken bij de dokter.

Marlie zit op de Europese school in Bergen, in een klas vergelijkbaar met 5 vwo op een 'gewone' Nederlandse school. De moeder van Marlie is Duits en haar vader is Nederlands. De huidige vriend van haar moeder is Engels. Als kind heeft Marlie 2 jaar in Afrika gewoond. We ontmoetten haar en haar moeder op een terrasje in Bergen omdat de woonboerderij waar ze woont moeilijk te vinden is.

Meisjesdingen

Als kind werd Marlie best veel gepest omdat ze het veel leuker vond om met jongens te gaan voetballen, dan met meisjes 'meisjesdingen' te moeten doen. Dit gepest was erg vervelend, maar hield van de ene op de andere dag op toen Marlie op haar negende besloot om haar lange blonde haar af te knippen en haar korte haar felrood te kleuren.

Waarschijnlijk was dit het statement waardoor ze meer persoonlijke vrijheid kreeg. Op haar dertiende vertelde ze haar moeder dat ze lesbisch was. Haar moeder wist dit eigenlijk al en was blij het te horen, maar voor Marlie werd het nu pas best ingewikkeld. Ze begon te twijfelen. Was ze nu echt lesbisch? Of misschien was ze wel bi? Misschien zelfs in het verkeerde lichaam geboren. Het was een verwarrende tijd. Ook omdat de vriend van haar moeder, met wie ze onder één dak woont, denkt dat lesbisch zijn een keuze is, een fase die vanzelf weer voorbijgaat. Met hulp van een psycholoog is Marlie er inmiddels achter dat ze toch echt lesbisch is. Haar echte vader, die ze zo nu en dan ziet, accepteert haar wél zoals ze is.

Op school werd Marlie door een vriendin uit de kast getrokken. Dat was best vervelend want nu kreeg ze regelmatig het woord 'manwijf' naar haar hoofd geslingerd. Gelukkig was Marlie sterk genoeg om te weten dat ze haar eigen weg moest gaan. Deze vriendin is dus ook geen vriendin meer. Ieder zijn eigen weg.

Besmettelijk

Via een wederzijdse vriendin kwam Marlie in contact met Tessa die een GSA op haar school in Almere heeft opgericht. Dit leek Marlie ook wel wat en ging met het idee naar de directeur van haar school. Die vond het een leuk idee, maar liet ook onmiddellijk weten dat hij haar niet zou helpen. Een docent die wel wilde helpen, vond dat het beter zou zijn voor het imago van de school als het een groep werd over tolerantie en racisme. Voorgestelde naam zou dan zijn: homosexuality and others'. 'Alsof homoseksualiteit besmettelijk zou zijn,' merkt Marlie droogjes op. Ook merkte ze dat deze docente een hekel aan bi's heeft, wat ook niet echt in het voordeel werkt van de GSA. Toch heeft de school meegedaan aan Paarse Vrijdag in december 2010. Er is dus hoop.

Ondertussen werkt Marlie, in de uren dat ze er energie voor heeft, achter haar computer die ze van de vriend van haar moeder heeft gekregen. Ze is waanzinnig creatief en ontwerpt websites. Uiteindelijk hoopt ze webdesigner te worden. Haar moeder vraagt bij het afronden van het interview of Marlie nog wat wil shoppen, maar Marlie is inmiddels uitgeput en wil naar huis.

Mariska: “God vindt mij vast wel ok”

Ze is lector in haar plaatselijke rk-kerk, kwam uit de kast toen ze verliefd was geworden op een meisje in haar klas en heeft nu een vriendje. De 16-jarige Mariska is dus bi en leeft daarmee in harmonie met haar geloof.

“Ik voelde voor het eerst iets voor een meisje toen ik in 2 VWO in Goes zat. Ik had een heel close vriendin, maar merkte op een gegeven moment dat ik gevoelens kreeg die veel verder gingen. Ik schrok best wel van mezelf, weet je wel. Het was niet iets dat ik had gepland. Ik heb er heel lang over ingezeten, dacht van ‘dit kan helemaal niet’, ook niet in háár richting want zij had een vriendje.”

Geleidelijk aan kreeg Mariska toch vrede met zichzelf. “Op een gegeven moment – ik was toen 14 - waren we met de klas een dag weg en bij die gelegenheid heb ik het verteld. Iemand vroeg of ik verliefd was en ik zei ja, op een ‘ze’. De reacties waren prima, één meisje zei dat ik me voortaan met sportlessen maar bij de jongens moest gaan omkleden, want ze wilde niet dat ik naar haar zou kijken… het idee alleen al. En ze was niet eens knap”, voegt ze er lachend aan toe.

Etiket

”Buiten de klas ging het verhaal een eigen leven leiden. Als andere scholieren vroegen of ik lesbisch was, heb ik nooit echt uitgelegd dat ik bi was, de reacties en de manier van vragen waren namelijk zó rot dat ik het gewoon totaal ontkend heb. Het is verder mijn zaak. Ik wil ook geen etiket lesbisch of bi opgeplakt krijgen. Ik val niet op wat iemand is, ik kijk heel serieus naar de binnenkant van iemand. Als die er dan leuk uitziet, is dat wel prettig, maar het maakt me niet heel veel uit wat er aan de onderkant bij iemand hangt. Ik val op de persoonlijkheid. Nu heb ik een vriendje en die weet van mijn biseksualiteit af, het is fijn dat hij daar geen probleem van maakt.”
Als lid van een orkest heeft ze lang getwijfeld om ook daar uit de kast te komen. “Ik heb er wel heftige dingen meegemaakt. Een jongen die hier ook op school zat, kwam er uit de kast en één meisje, streng gereformeerd, begon toen tegen hem uit te vallen, dat het een ziekte was en zo. Daarop begon een ander meisje te huilen en zei dat ze lesbisch was. Ik heb het er toen maar even bij gelaten, het doet er ook niet toe daar.”

Bijbel

”Ik ben katholiek opgevoed en voel me erg bij religies betrokken. Tijdens diensten lees ik als lector vaak voor. Dat bracht me wel met mezelf in de problemen toen ik ontdekte meisjes leuk te vinden. Ik vond dat het niet klopte en eigenlijk helemaal niet kon, er staat immers in de bijbel dat een man een vrouw zoekt om kinderen te krijgen. Maar uiteindelijk denk ik dat God me toch wel accepteert zoals ik ben. Ik zeg tegenwoordig wel eens dat God homo’s geschapen heeft, zodat ze kinderen kunnen adopteren, ha ha! Ik zie God niet als een strafmeneer. Meer als een leidraad, iets waarbij je advies kan krijgen.”

Bij Mariska thuis is niet iedereen op de hoogte van haar biseksualiteit. “Mijn broertje weet alles, met hem ben ik zó close dat we wel tweelingen lijken. Mijn ene zusje weet het wel, de andere niet, die is.. eh nogal anders dan ik. Ook jonger, dus wie weet verandert dat nog. Ook mijn vader weet van niks. Mijn moeder weer wel, maar die gelooft niet in biseksualiteit. ‘Het is weer typisch Mariska’, zei ze, ‘je moet een keus maken tussen óf jongens, óf meisjes, het is het een of het ander’.”

Ayla en Lilith wonen allebei in Amsterdam en gaan al 2 jaar en 3 maanden met elkaar. Ze waren toen beiden 14 en waren allebei ontzettend verlegen. Gelukkig was er een jongerenhulpgroep die hen over hun verlegenheid heen hielp. In kringgesprekken met niet meer dan 5 meisjes, leerden ze beide opener en zelfverzekerder te zijn.

Ayla en Lilith: ‘Wij denken niet in hokjes.’

Tijdens die kringgesprekken hebben ze elkaar ontmoet. ‘Op het moment dat Lilith binnenkwam dacht ik onmiddellijk WOW!,’ vertelt Ayla. Voor Lillith duurde het wat langer, maar toen de kringgesprekken opgehouden waren, sloeg de vonk definitief over. Ayla en Lilith herinneren zich nog hun eerste afspraakje. Ze gingen samen met nog een vriendin winkelen in de stad en reden zwart met de tram. Het was een superleuke dag geweest. De eerste weken na die date zagen ze elkaar alleen maar op dinsdagmiddag, omdat dat zo uitkwam, maar inmiddels zien ze elkaar zo vaak ze kunnen. We spreken ze samen op de dag na de 17de verjaardag van Ayla.

Verliefd

Het duo denkt niet in hokjes. Meisjes zijn leuk, maar jongens ook, maar als het dan toch een naam moet hebben dan denkt Ayla toch wel dat ze meer lesbisch is. Ayla kwam uit de kast op haar 12de. Het was oudejaarsavond 2006 en ze zat met haar ouders te praten over de mooie dingen van het afgelopen jaar. Ayla was dat jaar voor het eerst verliefd geweest en hoewel ze daarover niets tegen haar ouders had verteld, gingen ze raden op wie ze dan verliefd was geweest. En toen kwam de aap uit de mouw. Gelukkig zijn de ouders van Ayla ontzettend chill en was het alleen maar leuk dat ze verliefd op een meisje was geweest. Lilith vertelde het pas aan haar ouders toen ze al een relatie met Ayla had. Haar ouders waren eerst verbaasd, maar onmiddellijk daarna heel erg oké.

Ayla is net klaar met de havo op het Montessori Lyceum Amsterdam, een ontzettend progressieve school. Lilith zit op het Sint Ichnatiusgymnasium, een ietwat striktere school met een katholieke achtergrond. Waar Ayla haar docenten met de voornaam mag aanspreken, moet Lilith de achternamen gebruiken. In het eerste jaar dat ze elkaar kenden, spijbelde Lilith ontzettend veel om Ayla te kunnen zien. De afstand tussen de twee scholen is een kwartiertje fietsen. Zo zagen ze elkaar tijdens pauzes en vrije uren. Inmiddels is Lilith weer serieus met school bezig. Ze wil na haar eindexamen communicatiewetenschappen studeren met psychologie als bijvak. Uiteindelijk wil ze iets gaan doen met mensen en gevoelens. Ayla gaat na de zomer naar de Hogeschool van Amsterdam om docent Engels te worden. Daar heeft ze ontzettend veel zin in, ook omdat ze dan elk jaar steeds een half jaar in Engeland mag studeren. Hoe het koppel deze afstand gaat overbruggen weten ze nog niet, maar uiteindelijk is Engeland ook weer niet heel erg ver weg.

Privéleven

Als Ayla docent is geworden, zal ze absoluut open zijn over dat ze op vrouwen valt. Zeker in haar mentorklas. Zelf heeft ze een aantal open homo- en lesbodocenten en ze zou het raar vinden als die zich zouden verstoppen. Misschien als ze bij een heel erg christelijke school aangenomen zou worden, dat ze het zou overwegen om in de kast te blijven, maar liever niet natuurlijk. Op haar school is ze het afgelopen jaar een GSA begonnen, samen met wat van haar docenten. Ook hebben ze elk jaar voorlichting over homoseksualiteit in het tweede jaar op het Montessori Lyceum. Ayla vindt het belangrijk dat er open over homoseksualiteit wordt gepraat op haar school. ‘Het geeft een gevoel van dat het gewoon kan, dat het niet raar is.’ Bij Lilith op school zijn ze nog niet zover. Lilith heeft nooit iets gemerkt van extra aandacht voor dit onderwerp. Toch zijn een aantal docenten wel open over hun voorkeur. Zo is bijvoorbeeld de docent Godsdienst openlijk homo. Maar Lilith weet ook dat er docenten zijn die het liever niet over hun privéleven hebben.

De verjaardag van Ayla was trouwens erg leuk geweest. De slingers hangen nog aan het plafond. Ze zijn gaan zwemmen, hebben heerlijk gegeten en zijn naar de film geweest: het laatste deel van Harry Potter. Volgens Ayla absoluut de beste van de reeks.

Bryan: “VMBO niet de leukste plek als je homo bent”

Echt veel leuke herinneringen als homo heeft Bryan (18) niet aan zijn tijd op het VMBO in Eindhoven. Nu zit hij op het ROC Tilburg, waar hij het een stuk beter naar zijn zin heeft.

Bryan was dertien toen hij ‘iets’ bij zichzelf ontdekte. “Ik begon mijn beste vriend steeds leuker te vinden en stilaan voelde ik dat ik echt verliefd op hem werd. Eerst vond hij het niet zo erg, maar op een gegeven moment hebben we er toch ruzie om gekregen. Dat heeft een eindje geduurd, hij is nu bijgedraaid. Als we elkaar nu zien, gaan we weer normaal met elkaar om.”

”Ik heb het eerst bij me weggedrukt, tegen mezelf gezegd dat ik het niet ben, terwijl ik van binnen wist dat het toch anders zat. Na een half jaar ga je het accepteren. Thuis is daarna mijn coming out goed gegaan. Ik ben niet zo’n prater, maar heb op een gegeven moment een exemplaar van Expreszo laten slingeren en was het helder. Ze hadden vooraf al gezegd dat het nooit een probleem zou zijn als ik homo was, dat scheelt wel natuurlijk.”

Gewoon hetero

Op het VMBO ging het een stuk stroever. “Daar zaten veel allochtonen op. Ik dacht als ik het hier vertel, gaat het nooit goed komen, want ik werd af en toe al nageroepen. Ik heb toch even geprobeerd in mijn eigen klas uit de kast te komen, maar ik merkte dat dit niet zo’n succes was. Ik vertelde het via vriendinnen en zo ging het de klas in. Sommigen vonden het niet erg, maar er waren van die buitenlanders die er niks mee op hadden en dat ook lieten merken. Dus ging ik maar terug in de kast. Als ze ergens naar vroegen, zei ik dat ik gewoon hetero was.”

”De enigen die het verder wisten waren leraren. Onder hen waren er die ook gay waren en die zaten net zo diep in de kast als ik. Op mijn VMBO werd ook amper iets aan voorlichting gedaan. In het eerste jaar was er seksuele voorlichting, waarbij een halve bladzijde over homoseksualiteit ging. Dat was het wel zo’n beetje. Verder werd er nooit over gesproken. In mijn laatste jaar heb ik wel geprobeerd voorlichting te laten geven, maar daar waren de meeste leraren op tegen.”

”Ik vond het niet leuk de schijn te moeten ophouden als medeleerlingen het over leuke meiden hadden. Gelukkig had ik een klein groepje vrienden die het wel wisten en met hen kon ik er normaal over praten. Heel vervelend vond ik het als ik op school toch voor homo werd uitgemaakt. Maar gelukkig had ik een mentor die dáár keihard tegen in ging. Daarna waren ze helemaal stil.”

Bryan zegt weinig op te hebben met allochtone leeftijdsgenoten. “Ze weten gewoon niet waar ze het over hebben en praten elkaar na. Ze nemen het van huis uit mee en stoken elkaar op. Hun Nederlandse vrienden trekken ze daar in mee. Die zouden het zelf wel accepteren maar als hun Marokkaanse maten dat zouden weten, worden ze zélf voor homo uitgescholden. Het heeft mijn mening over allochtonen erg bepaald. Ik moet er niks van hebben. Ze zijn prima zolang ze normaal meedoen, maar meer ook niet. Helaas is de meerderheid met geweld bezig en heel erg tegen homo’s. Jammer.”

”Op het ROC Tilburg, waar ik nu een ICT-opleiding volg, is het een ander verhaal. Ik zit er in een klas met alleen maar Nederlandse jongens, op een Turk en een Marokkaan na, maar die zijn veel relaxter dan die gasten op het VMBO. Afgelopen december was het Paarse Vrijdag en dat leek me een leuke dag om het te vertellen. Ik heb paarse polsbandjes uitgedeeld en daarna verteld waarom ik dat deed. De reacties waren leuk, iedereen pakte het goed op. Ze vonden het ok en sindsdien is het geen punt meer.”

Kermiswereld

Bryans lust en leven is de kermiswereld. Hij heeft er een speciale website voor gebouwd en stroopt heel veel kermissen af. “Homoseksualiteit is in die wereld best geaccepteerd. Ik ken diverse gay-jongens die er werken. Alleen moet je jezelf wel bewijzen. Laten zien dat je geen mietje bent en gewoon keihard meehelpt met opbouwen. En dat je dus niet gaat schuilen als het dan gaat regenen…”

Meer weten?

18min.eu
van en voor hojo's

www.18min.eu

J&O
JONG & OUT

www.jongenout.nl

COLOFON
Dit e-zine is geproduceerd door de Stichting Vrienden van de Gay Krant (SVGK), in samenwerking met COC Nederland en werd mede mogelijk gemaakt dankzij het Ministerie van OCW.

Productie/eindredactie:
Hans van Velde

Overige tekstbijdragen:
Geert Jan Edelenbosch
Gerrit Jan Wielinga

Video-interviews:
Sia Hermanides

Fotografie:
Geert van Tol

Vormgeving & lay out:
Ellen Jansen

Projectbegeleiding:
Margo Niestadt

Adviseur:
Prof. dr. Rob Tielman

Contactadres:
SVGK, Postbus 10, 5680 AA Best
(0499) 391 000 info@svgk.org